

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

Το ταξίδι
της
Ελπίδας

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ: 20.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το ταξίδι της Ελπίδας**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Μαρία Τζιρίτα, 2016
© Φωτογραφιών εξωφύλλου:
Racom/shutterstock, Yuriy Chertok/123RF, pitrs/123RF
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2016

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2016, 15.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1388-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1389-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΠΙΤΑ

*Το ταξίδι
της
Επίδας*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΤΖΙΡΙΤΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Το παιδί της αγάπης, 2008

Μάτια μου, 2009

Αν δεν υπήρχε αύριο, 2010

Όταν αγαπάς, είναι για πάντα, 2011

Η γυναίκα που ήξερε μόνο να αγαπάει, 2012

Ζωή από την αρχή, 2013

Κλεισμένη πύλη παραδείσου, 2014

Ιόλη, 2015

*Αφιερωμένο στη μνήμη του πατέρα μου,
Άρη Τζιρίτα, του καπετάνιου της ζωής μου...
Αυτό είναι το πρώτο βιβλίο μου
που θα διαβάσει από κει ψηλά...*

Αγαπημένοι μου φίλοι...

Οφείλω να ομολογήσω πως ήταν δύσκολο Το ταξίδι της Ελπίδας για μένα. Ήταν το πρώτο «ταξίδι» που έκανα χωρίς τον «καπετάνιο» μου, τον πολυαγαπημένο μου πατέρα. Ήταν εκείνος που πάντα διάβαζε τα βιβλία μου πριν τα παραδώσω στον εκδοτικό μου οίκο και μου επισημάνει τυχόν λάθη και παραλείψεις. Οι συμβουλές του ήταν πολύτιμες κι εγώ είχα την ασφάλεια πως το έργο που κάθε φορά έφευγε από τα χέρια μου είχε πάρει την έγκριση του πιο αυστηρού κριτή. Έφυγε από τη ζωή τον περασμένο Ιανουάριο και το μόνο για το οποίο χαίρομαι είναι το γεγονός πως είχα προλάβει να μοιραστώ μαζί του την ιδέα μου για το βιβλίο που τώρα κρατάτε στα χέρια σας και την είχε υποδεχτεί με μεγάλο ενθουσιασμό.

Πίστευα πως δε θα ήμουν σε θέση να καθίσω να το γράψω, όμως η σκέψη πως εκείνος μου είχε δώσει την ευχή του και θα περίμενε από μένα να ολοκληρώσω το έργο αυτό μου έδωσε τη δύναμη που χρειαζόμουν για να το κάνω. Με τη φωτογραφία του ακριβώς απέναντι από τον υπολογιστή μου, ταξίδεψα στην ανταριασμένη θάλασσα της ψυχής μου, νιώθοντας γύρω μου καθησυχαστική την παρουσία του.

Κι έτσι Το ταξίδι της Ελπίδας πήρε σάρκα και οστά. Κι υπήρξαν κι άλλες, πολλές δυσκολίες κατά τη συγγραφή του βιβλίου αυτού, ακριβώς όπως και στο πραγματικό

ταξίδι της ηρωίδας μου. Χρειαζόμουν πληροφορίες που ήταν πολύ δύσκολο να βρω κι έκανα τεράστια έρευνα μέσω Διαδικτύου προκειμένου να τις εξασφαλίσω. Χρωστάω ένα μεγάλο ευχαριστώ στον κύριο Σωτήρη Χατζημανώλη, εκδότη της ελληνικής εφημερίδας Νέος Κόσμος, που εκδίδεται στην Αυστραλία. Ο ίδιος πραγματοποίησε αυτό το ταξίδι την ίδια χρονική περίοδο (δεκαετία του '60) και στηριζόμενη στη δική του εμπειρία και άποψη κατάφερα να αποτυπώσω τη ζωή μέσα στο πλοίο καθώς κι όλες τις άλλες λεπτομέρειες που αφορούν το συγκεκριμένο ταξίδι με όσο το δυνατόν πιο ρεαλιστικό τρόπο.

Όπως κάθε ταξίδι όμως, έτσι και το δικό μου –παρ' όλες τις δυσκολίες– έφτασε αισίως στο τέλος του. Η ευχή μου είναι το «καράβι» αυτό να δέσει για πάντα στο λιμάνι της καρδιάς σας, αφού πρώτα σας ταξιδέψει σε όμορφες, γαλήνιες και συναρπαστικές θάλασσες...

Καλό ταξίδι!

Πειραιάς 1967

Τίποτα δεν έβλεπε. Ούτε τη θάλασσα, ούτε τον ουρανό. Το τεράστιο πλοίο ακριβώς πίσω της έσφυζε από ζωή, μα εκείνη, καθισμένη στον κάβο όπου ήταν περασμένο το χοντρό σκοινί που το κρατούσε δεμένο στο λιμάνι, ούτε έβλεπε, ούτε άκουγε. Κόσμος πήγαινε κι ερχόταν, φωνές ακούγονταν από παντού. Γέλια, κλάματα, άνθρωποι όλων των ηλικιών σε μια ανέναη κίνηση γύρω της. Μα η αναστάτωση του λιμανιού σε τίποτα δε συγκρινόταν με την αναστάτωση της δικής της ψυχής.

«Στο διάολο να πας κι εκεί να μείνεις!» Τα τελευταία λόγια του πατέρα της βούιζαν μέσα στο κεφάλι της. Η μορφή της αδελφής της να την αποχαιρετά με λυγμούς, η μοναδική εικόνα που έβλεπαν τα μάτια της. Η άγκυρα που την κρατούσε στη στεριά. Έσφιξε ασυναίσθητα το χερούλι της βαλίτσας της και την έφερε πιο κοντά της. Όχι πως φοβόταν μην της την κλέψει κάποιος από όλους αυτούς που περνούσαν δίπλα της. Έτσι κι αλλιώς την αγνοούσαν, είχαν τον δικό τους καημό, τον δικό τους προορισμό. Απλώς ήταν το μοναδικό δικό της που της είχε απομείνει. Αυτή η πλαστική βαλίτσα με τα λιγοστά ρούχα και οι χίλιες δραχμές που είχε στο πορτοφόλι της. Τίποτε άλλο.

Σήκωσε το κεφάλι της και η ματιά της καρφώθηκε στην πλώρη του καραβιού. Ένα πικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη της. *ΕΛΠΙΣ*. Το δικό της όνομα ήταν χαραγμένο με μεγάλα κεφαλαία μαύρα γράμματα πάνω στο λευκό σκαρί. Θα έφευγε με το πλοίο που είχε το όνομά της. Το *Ελπίς* που ήταν η τελευταία της ελπίδα. Τι παιχνίδια παίζει η ζωή... Μα θα έφευγε; Και η Μελίνα τι θα γινόταν; Ένας οξύς πόνος τής έσκισε την καρδιά. Θα έφευγε, δεν είχε άλλη επιλογή.

Πήρε μια βαθιά ανάσα, ρουφώντας μέσα στα πνευμόνια της την αλμύρα της θάλασσας. Γνώριμη αίσθηση, αγαπημένη. Δεν τη φοβόταν τη θάλασσα, τη λάτρευε. Σ' αυτήν κατέφευγε κάθε φορά που ένιωθε την ανάγκη να καταλαγιάσει την τρικυμία της ψυχής της. Από μικρό κοριτσάκι ονειρευόταν να ταξιδέψει στο απέραντο γαλάζιο της και να βρεθεί μακριά, πολύ μακριά, εκεί όπου δε θα την έφτανε ο πόνος. Μα η Μελίνα ήταν πάντοτε η άγκυρά της.

Ο κόσμος τώρα πια αραίωνε. Οι τελευταίοι επιβάτες επιβιβάζονταν στο πλοίο. Τα βήματά τους σέρνονταν αργά πάνω στη μακριά σκάλα που τους οδηγούσε από την προκυμαία στα σωθικά του *Ελπίς*. Οι περισσότεροι γυρνούσαν και κοιτούσαν πίσω. Η Ελπίδα ακολούθησε το βλέμμα τους. Άλλοι τόσοι άνθρωποι, σχεδόν ισάριθμοι με όσους είχαν ήδη επιβιβαστεί, βρίσκονταν απέναντι, πίσω από κάτι κάγκελα, και κουνούσαν τα χέρια τους. Άλλοι φώναζαν, άλλοι έκλαιγαν, ο πόνος τους πολύ πιο δυνατός από τον πόνο αυτών που έφευγαν. Γιατί εκείνοι που έφευγαν είχαν για παυσίπονο την ελπίδα.

Αμέτρητα λευκά μαντίλια σαν μικροσκοπικές σημαιού-

λες ανέμιζαν τόσο στη στεριά όσο και στη θάλασσα. Τα χέρια που τα κρατούσαν κουνιόνταν πέρα δώθε σαν τρελά. Έστελναν βουβές ευχές για καλή τύχη, για καλό ταξίδι, μα προπαντός για καλή αντάμωση. Κανένας δεν ήθελε να πιστέψει ότι αυτή ήταν η τελευταία φορά που έβλεπε το αγαπημένο του πρόσωπο. Μόνο η Ελπίδα ήξερε πως, αν έμπαινε σ' αυτό το καράβι, δεν υπήρχε επιστροφή. Και η ίδια δεν είχε κανέναν εκεί να της κουνήσει το μαντίλι. Μόνο κατάρες θα τη συνόδευαν στο ταξίδι της. Μοναδικό φως μέσα στην ψυχή της η αγάπη της αδελφής της και τα δάκρυα που μούσκεψαν το φόρεμά της στην τελευταία τους συνάντηση.

«Να φύγεις, Ελπίδα! Μη σε νοιάζει για μένα, θα είμαι μια χαρά! Αν δεν ήταν ο Πάνος, θα ερχόμουν μαζί σου, το ξέρεις. Μα τον αγαπώ και δεν αντέχω να τον αφήσω! Αν μας δημιουργήσει πρόβλημα ο πατέρας, θα φύγουμε οι δυο μας στην Αθήνα και θ' ανοίξουμε εκεί δικό μας μαγαζί· έχει τον τρόπο του. Θα μας βοηθήσουν κι οι γονείς του. Εσύ πρέπει να κοιτάξεις τον εαυτό σου τώρα, αδελφούλα μου. Να διαγράψεις το παρελθόν και να φύγεις για μια καλύτερη ζωή. Πονάω που σε χάνω, μα σ' αγαπώ και θέλω το καλό σου. Να φύγεις, ακούς;» Αυτά της έλεγε η Μελίνα και τα δάκρυά της πότιζαν το ύφασμα πάνω στο στήθος της Ελπίδας.

Μέσα σε δέκα μέρες τα είχαν κανονίσει όλα. Ας ήταν καλά ο πατέρας του Πάνου, άγιος άνθρωπος. Όχι απλώς δέχτηκε να την κρύψουν στο σπίτι τους τις μέρες εκείνες, αλλά έβαλε λυτούς και δεμένους να της βγάλουν τα απαιτούμενα δικαιολογητικά, και βέβαια φρόντισε να έρθει κι η πρόσκληση από έναν συγγενή του στην Αυστραλία.

Όλα ήταν πια έτοιμα, και για την Ελπίδα μόνο ένα πράγμα έμενε να κάνει· να αντιμετωπίσει τον πατέρα της καταπρόσωπο και να διεκδικήσει το δικαίωμά της στη ζωή.

«Στο διάολο να πας κι εκεί να μείνεις!» της είπε, αλλά τα χρήματα της τα έδωσε. Μπορεί να της στέρησε τα πάντα είκοσι τρία ολόκληρα χρόνια, αλλά αυτό δεν μπόρεσε να της το αρνηθεί. Ίσως και να τον βόλευε άλλωστε. Μετά τα τελευταία γεγονότα δε θα ήθελε να τη φορτωθεί και πάλι στις πλάτες του. Με τη Μελίνα ήταν διαφορετικά. Αυτή έτρεμε μην τη χάσει, της είχε αδυναμία. Η Ελπίδα πάντα του ήταν βάρος κι η ίδια δεν κατάλαβε ποτέ το γιατί. Όσο ζούσε η μάνα της, όλα ήταν τόσο όμορφα. Όλα ήταν αλλιώς. Μα από τη μέρα που χάθηκε εκείνη...

Η μαμά της ήταν πολύ όμορφη. Ποτέ δεν την πλήγωσε, ποτέ δεν τη στενοχώρησε. Της χαμογελούσε και της έδινε κουράγιο, ακόμα κι αν η ίδια δεν είχε. Για τα παιδιά της ήταν βράχος σωστός. Κουβαλούσε μια μόνιμη θλίψη στα όμορφα μάτια της, που την καμουφλάριζε για να μην πικραίνει τους άλλους. Όχι, δεν ήταν ευτυχισμένη η μαμά της, η Ελπίδα το ήξερε. Κάποιος είχε κλέψει τη χαρά της, κι όμως εκείνη προσπαθούσε να δίνει χαρά στις κόρες της. Είχε χρυσή καρδιά που χωρούσε τον κόσμο όλο. Αλλά έφυγε νωρίς. Σαν να τη ζήλεψαν οι άγγελοι και να την πήραν κοντά τους, πριν την ώρα της.

Έπρεπε να σηκωθεί. Ο γερανός που φόρτωνε εμπορεύματα πάνω στο πλοίο είχε απομακρυνθεί και οι εργάτες, που τόση ώρα πήγαιναν κι έρχονταν μπροστά της κουβαλώντας πράγματα, είχαν εξαφανιστεί. Σχεδόν κανένας δεν υπήρχε πια στη σκάλα, παρά μόνο οι λιμενικοί οι οποίοι έκαναν τον έλεγχο. Ένα εκκωφαντικό σφύριγμα

ακούστηκε τότε κι ήταν αυτό που έδωσε ζωή στα πόδια της να κινηθούν. Το πλοίο θα έφευγε κι αυτή δε γινόταν να μείνει πίσω. Δε γινόταν να ζήσει στην Ελλάδα, ο Ηλίας θα την έβρισκε όπου κι αν πήγαινε. Κι αν ήταν να γυρίσει πίσω σ' αυτόν, καλύτερα να πέθαινε!

Πλησίασε τον άνθρωπο με τη λευκή στολή και με τρεμάμενα χέρια τού έδωσε τα χαρτιά της. Εκείνος την κοίταξε αυστηρά – γιατί άραγε; Μήπως επειδή είχε καθυστερήσει; Ή μήπως...; Εισιτήριο, ταυτότητα, διαβατήριο, πιστοποιητικό, ιατρικές εξετάσεις, η πρόσκληση εγκεκριμένων, όλα ήταν εκεί κι ήταν σωστά. Τα είχαν ελέγξει εξάλλου πολύ νωρίτερα στο λιμεναρχείο, προτού ανοίξει η πύλη. Όση ώρα ο λιμενικός κοιτούσε τα χαρτιά, η Ελπίδα είχε σηκώσει το κεφάλι προς τα πάνω, στον κόσμο που είχε μαζευτεί στις κουπαστές στο πλάι του καραβιού και χαιρετούσε τους στεριανούς απέναντι. Όταν εκείνη θα ανέβαινε πάνω, θα πήγαινε στην άλλη μεριά του πλοίου και θα κοιτούσε προς τη θάλασσα. Δεν υπήρχε τίποτα που να τη δένει πια με τη στεριά. Αρκεί ν' ανέβαινε.

Ενώ τόση ώρα καθόταν στον κάβο διστακτική, αναλογιζόμενη τι πάει να κάνει, τώρα ξαφνικά δεν έβλεπε την ώρα να ανεβεί στο πλοίο. Σχεδόν άρπαξε τα χαρτιά της από τα χέρια του λιμενικού, όταν εκείνος είπε «είναι εντάξει», και τρέχοντας διέσχισε την τελευταία γέφυρα με το παρελθόν της. Το σφύριγμα από το φουγάρο ακούστηκε και πάλι, σαν να την καλούσε. Όσο βαριά κι αν ήταν η καρδιά της, δεν την κρατούσε πίσω. Οι ευχές της Μελίνας, του Πάνου και των γονιών του θα τη συνόδευαν στη νέα της ζωή. Τις κατάρες του πατέρα της θα τις άφηνε πίσω, μαζί με την πραγματική της ταυτότητα. Οριστικά.

Ένας ναύτης την οδήγησε στην καμπίνα της, την οποία θα μοιραζόταν με άλλες τρεις γυναίκες. Την ώρα εκείνη καμιά από αυτές δε βρισκόταν εκεί, είχαν όμως ήδη αφήσει κάτι δικό τους πάνω στα κρεβάτια, κάνοντας έτσι φανερή την επιλογή τους. Για την Ελπίδα έμενε μόνο ένα κρεβάτι, στο πάνω μέρος μιας από τις δυο κουκέτες. Καθόλου δεν την ενδιέφερε. Ακούμπησε εκεί τη βαλίτσα της και βγήκε αμέσως έξω. Η ζέστη ήταν αφόρητη.

Κόντευε Δεκαπενταύγουστος κι ο Πειραιάς ήταν καμίνι που έβραζε. Πρώτη φορά η Ελπίδα είδε τόσο τσιμέντο. Ήταν κι η πρώτη φορά άλλωστε που πάτησε το πόδι της στην Αθήνα. Δυστυχώς δεν πρόλαβε να επισκεφτεί την πόλη, αφού σχεδόν αμέσως πήρε από τον σταθμό το τρένο για τον Πειραιά. Ταξίδεψε από την Καβάλα μέχρι την Αθήνα με άλλο τρένο, μεγαλύτερο, κι όμως σε όλη τη διαδρομή δεν παρατήρησε σχεδόν τίποτε από τα τοπία που προσπερνούσαν. Τα μάτια της ήταν συνεχώς βουρκωμένα. Θρηνούσε για τον αποχωρισμό από την αδελφή της, θρηνούσε για την απώλεια με την οποία ποτέ δε συμβιβάστηκε, εκείνη της μητέρας της, θρηνούσε για την απόρριψη του πατέρα της. Πονούσε για όλα όσα δε χάριξε ως παιδί, πονούσε για την προδοσία του Ηλία, αλλά και για την ταπείνωση στην οποία την είχαν υποβάλει. Κι όμως, ακόμα τότε στη διαδρομή δεν ήταν σίγουρη ότι έκανε το σωστό. Κι όλο έκλαιγε.

Ανέβηκε πάνω και βγήκε στην κουπαστή, μαζί με όλους τους υπόλοιπους ταξιδιώτες. Αντίθετα με όσα σκεφτόταν νωρίτερα, αυθόρμητα ένιωσε την ανάγκη να ενωθεί με το πλήθος, να έχει έστω την ψευδαίσθηση ότι κάπου ανήκει. Σήκωσε μάλιστα και το χέρι της και το κούνησε

στον συγκεντρωμένο κόσμο στο λιμάνι. Ξαφνικά αυτό το ομαδικό κατευόδιο ένωσε πως την αφορούσε προσωπικά. Δίπλα της ένα πιτσιρίκι πήγε να σκαρφαλώσει στο κάγκελο και η μητέρα του το απομάκρυνε μαλώνοντάς το. Παραδίπλα μια μεγάλη σε ηλικία γυναίκα έκλαιγε με μαύρο δάκρυ. Η Ελπίδα έμεινε να σκέφτεται ποια ανάγκη την έσπρωξε σ' αυτό το ταξίδι και γιατί δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά.

Τα επόμενα λεπτά η ταραγμένη σκέψη της βρήκε διέξοδο σ' αυτό το παιχνίδι του μυαλού. Καθόταν και παρατηρούσε έναν έναν τους επιβάτες και προσπαθούσε να μαντέψει τι σταυρό κουβαλούσε ο καθένας τους. Στην πλειονότητά τους ήταν νέοι άνθρωποι, ζευγάρια με μικρά παιδιά, αλλά και κάμποσοι ηλικιωμένοι. Με την πρώτη ματιά ξεχώρισε τους Έλληνες που έφευγαν μετανάστες από όσους έκαναν ταξίδι αναψυχής. Γιατί σίγουρα υπήρχαν και κάποιοι τέτοιοι, ξένοι οι περισσότεροι.

Οι μετανάστες είχαν κάτι διαφορετικό στο βλέμμα τους. Θλίψη, αλλά όχι απόγνωση. Ελπίδα, μα όχι χαρά. Ενώ αρχικά έκλαιγαν, σχεδόν αμέσως μπορεί να έπιαναν την κουβέντα μεταξύ τους και να έσκαγαν στα γέλια. Λες και δεν ήξεραν κι οι ίδιοι πώς να νιώσουν. Κάτι άφηναν πίσω που τους πονούσε μα και κάτι θα έβρισκαν μπροστά που θα γλύκαινε τον πόνο τους. Οι περισσότεροι ήταν παρέες παρέες, είχαν κάποιον δικό τους δίπλα τους να το μοιραστούν όλο αυτό. Εκείνη ήταν ολομόναχη. Ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους, στριμωγμένη σε άλλα κορμιά, κι όμως ολομόναχη.

Άλλο ένα σφύριγμα κι οι φωνές δυνάμωσαν. Φώναζαν οι απέναντι, φώναζαν κι όσοι βρίσκονταν στο πλοίο. Μπο-

ρούσε να ακούσει μόνο αυτούς που ήταν στη δική της μεριά. «Αντίο, μάννα», «Καλή αντάμωση», «Θα σου γράφω» ήταν κάποιες από τις φράσεις που επαναλαμβάνονταν σε έναν μονότονο ρυθμό στα αυτιά της. Τα μουσκεμένα από τα δάκρυα μαντίλια τώρα κινούνταν πιο γρήγορα, λες κι αυτά ήταν τα πανιά που θα έκαναν το πλοίο να σαλπάρει.

Μια παρέα νεαρών αγοριών λίγο παραπέρα τραγουδούσε αγκαλιασμένη με δάκρυα στα μάτια το γνωστό τραγούδι του Στέλιου Καζαντζίδη:

*«Λύστε τους κάβους, φωνάζει ο καπετάνιος
κι ετοιμαστείτε να φύγουμε, παιδιά,
τ' ακούν οι ναύτες κι αναστενάζουν
και δακρυσμένοι κοιτάζουν τη στεριά.
Φεύγει το καράβι, για τα ξένα πάει
και η κάθε μάννα τον γιο της χαιρετάει.
Φεύγει το καράβι για τα ξένα μέρη,
μείναν οι κοπέλες τώρα δίχως ταίρι».*

Η καρδιά της σφίχτηκε ακόμα περισσότερο. Εκείνη δεν είχε μάννα να την αποχαιρετήσει, μα ούτε και κανένα ταίρι πλέον. Έσκυψε κάτω και είδε ένα παράξενο πλεούμενο, μαύρο και πλατύ, σαν λαστιχένιο βατράχι, να σπρώχνει με την πλώρη του το τεράστιο πλοίο από το πλάι, απομακρύνοντάς το από το λιμάνι. Τα σκοινιά είχαν λυθεί, η άγκυρα είχε ανεβεί. Ο κόσμος φώναζε όλο και πιο δυνατά. Η Ελπίδα ένιωσε μια έντονη ζαλάδα κι όλα σκοτείνιασαν γύρω της. Οι φωνές έσβησαν, όλα χάθηκαν.

Όταν άνοιξε τα μάτια της, κατάλαβε πως ήταν καθισμένη κάπου. Βρισκόταν ακόμα στην ίδια κουπαστή, μα

όχι στα κάγκελα, αρκετά πιο πίσω, σε μια καρέκλα. Δίπλα της ένας μεγαλύτερος σε ηλικία άντρας, γύρω στα πενήντα, της έκανε αέρα με μια εφημερίδα και την κοιτούσε ανήσυχος. Όταν εκείνος κατάλαβε πως συνήλθε, της πρότεινε ένα μπουκάλι με νερό που κρατούσε στο χέρι του.

«Είσαι εντάξει, κοπέλα μου; Τι σου συνέβη;» τη ρώτησε με ενδιαφέρον.

«Καλά είμαι, ευχαριστώ. Δεν ξέρω, ζαλίστηκα, κοιτούσα προς τα κάτω... είναι κι η ζέστη... ευχαριστώ», απάντησε κι άρχισε να πίνει αχόρταγα το δροσερό νερό που της πρόσφερε. Συνειδητοποίησε ότι είχε μείνει αρκετές ώρες στον καυτό ήλιο κι ήταν εντελώς νηστική. Ίσως να είχε πάθει ηλίαση ή αφυδάτωση. Ήδη πίνοντας το νερό ένιωσε καλύτερα.

«Πρέπει να προσέχεις. Μόνη σου είσαι εδώ, δεν έχεις κανέναν;» αναρωτήθηκε ο άγνωστος άντρας.

«Μόνη μου...» ψέλλισε η Ελπίδα βλέποντας τον Πειραιά να ξεμακραίνει όλο και περισσότερο απέναντί της. Πόση ώρα να είχε μείνει λιπόθυμη; Στη στιγμή το μετάνιωσε που ανοίχτηκε σε αυτόν τον άνθρωπο. Η μάνα του Πάνου την είχε προειδοποιήσει να μη μιλάει σε κανέναν άντρα, και κυρίως να μην αφήσει κανέναν να καταλάβει πως ταξίδευε μόνη.

«Ε... δηλαδή... πριν ήμουν μόνη μου, έχω κάτι συγγενείς αλλά μάλλον είναι μέσα. Πάω να τους βρω», δήλωσε και σηκώθηκε βιαστικά, μα μαζί της σηκώθηκε κι ο κύριος αυτός.

«Σιγά σιγά, κορίτσι μου, να συνέλθεις πρώτα! Θες να σε συνοδεύσω μέχρι να τους βρεις;» προσφέρθηκε ευγενικά.

Η Ελπίδα τον κοίταξε με δυσπιστία. Ακόμα δεν είχε

ξεκινήσει το ταξίδι καλά καλά και θα έμπλεκε σε μπελάδες. Καλός κύριος φαινόταν, αλλά εκείνη έτσι κι αλλιώς δεν εμπιστευόταν την κρίση της στους ανθρώπους. Παρατήρησε ότι την κοιτούσε κάπως παράξενα κι αυτό δεν της άρεσε καθόλου.

«Σας είπα, είμαι καλά. Σας ευχαριστώ για τη βοήθεια αλλά θα πάω μόνη μου. Γεια σας!» είπε απότομα κι έφυγε σχεδόν τρέχοντας, ανοίγοντας δρόμο ανάμεσα στον κόσμο.

«Με λένε Άρη!» φώναξε εκείνος στην πλάτη της, αλλά η Ελπίδα ούτε που γύρισε να τον κοιτάξει.

Ο άντρας την ξεχώριζε για αρκετή ώρα μέσα στο πλήθος, μια και ήταν αρκετά ψηλή κοπέλα. Κάποια στιγμή χάθηκε από τα μάτια του το καστανό κεφάλι με την αλογουρά κι ο Άρης χαμογέλασε. *Την τρόμαξα, σκέφτηκε. Αν την ξανασυναντήσω, θα της ζητήσω συγγνώμη. Κρίμα το κορίτσι. Δείχνει πολύ φοβισμένο, κρίμα...*

Η Ελπίδα δυσκολεύτηκε να βρει την καμπίνα της. Σαν λαβύρινθος ήταν εκεί μέσα. Στην αρχή δεν το είχε συνειδητοποιήσει, τώρα όμως που άρχισε να προσέχει τα πάντα γύρω της, τρομοκρατήθηκε. Το καράβι απλωνόταν μπροστά της σαν δαιδαλώδης πολιτεία που όμοιά της δεν είχε ξαναδεί. Ακόμα και στα περιοδικά που ξεφύλλιζε το μόνο που έβλεπε ήταν φωτογραφίες της εξωτερικής όψης των πλοίων. Δεν ήταν όμως καθόλου προετοιμασμένη γι' αυτό που θα αντίκριζε μπαίνοντας μέσα.

Διάδρομοι που οδηγούσαν σε άλλους διαδρόμους, αίθουσες, κι άλλες αίθουσες, και κόσμος να πηγαиноέρχεται χωρίς κανείς να φαίνεται πως έχει μια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Ήθελε να ρωτήσει κάποιον, αλλά δεν έβρισκε κανέναν με στολή και δεν ήθελε να μιλήσει και σε άλ-

λον ξένο άνθρωπο. Έκανε κύκλους και κατέληγε ξανά στο ίδιο σημείο. Εκεί που κόντευε πια να απελπιστεί, είδε έναν καμαρότο και τον ρώτησε.

«Κάτω είναι οι καμπίνες. Να, από εκείνη τη σκάλα θα κατεβείς», της απάντησε και σχεδόν αμέσως εξαφανίστηκε από μπροστά της.

Κάτω; Υπάρχει και κάτω; απόρησε η Ελπίδα μέσα της κι ευθύς ήρθε στο μυαλό της η σκέψη πως ανέβηκε μια σκάλα για να βγει στην κουπαστή νωρίτερα. Τι χαζή που ήταν. Ακολούθησε τον δρόμο που της έδειξε ο καμαρότος, βρήκε τη σκάλα κι όταν κατέβηκε βρέθηκε σε έναν εντελώς διαφορετικό όροφο, με πιο στενό διάδρομο και πόρτες με νούμερα τη μια δίπλα στην άλλη. Και πάλι όμως δεν κατάφερε να εντοπίσει την καμπίνα της. Τα νούμερα τελείωναν στο 38 και η δική της καμπίνα είχε νούμερο 221, αυτό το θυμόταν καλά.

Αν είχε τη δυνατότητα εκείνη τη στιγμή, θα έβγαζε φτερά και θα πετούσε πίσω στην Καβάλα. Θα έβρισκε μια άλλη λύση για να γλιτώσει από το κολαστήριό της, θα έκανε οτιδήποτε άλλο από το να μπει σε αυτό το πλοίο. Ακούμπησε με την πλάτη σε έναν τοίχο κι άρχισε να κλαίει σαν μωρό που έχει χάσει τη μαμά του μέσα στον δρόμο. Ένωθε μόνη, ξένη, αποπροσανατολισμένη, την έπνιξε το παράπονο. Γιατί δεν έμενε στο σπίτι του Πάνου, ανάμεσα σε ανθρώπους που τη νοιάζονταν, δίπλα στην αδελφή της; Γιατί δεν ήταν αρκετά δυνατή να αντιμετωπίσει τον πατέρα της και τον Ηλία και επέλεξε να φύγει; Πώς θα ζούσε μακριά από την πατρίδα της, σε ξένο σπίτι, ξένο τόπο, εκεί όπου ούτε καν τη γλώσσα δε γνώριζε;

Το κλάμα της έγινε λυγμός, της ερχόταν να ανεβεί ξανά

πάνω και να πέσει στη θάλασσα. Αν δεν πνιγόταν, που θα ήταν το προτιμότερο εκείνη τη στιγμή, θα γύριζε κολυμπώντας στο λιμάνι. Χαμένη μέσα στις μαύρες σκέψεις της, δεν αντιλήφθηκε αυτόν που την πλησίασε, κι όταν ένιωσε ένα άγγιγμα στο μπράτσο της, ούρλιαξε δυνατά.

«Τι κάνεις εδώ, κοπέλα μου; Χάθηκες;» άκουσε τη φωνή του άγνωστου άντρα, του ίδιου άγνωστου άντρα που είχε συναντήσει λίγο πριν, να τη ρωτάει ξαφνιασμένος.

Όχι πάλι αυτός, σκέφτηκε, αλλά αυτή τη φορά δε χρειάστηκε να πει κανένα ψέμα. Κατά έναν περίεργο τρόπο, μάλιστα, ανακουφίστηκε που τον είδε. Όποιος κι αν ήταν, ότι κι αν ήθελε απ' αυτήν, ήταν ο μοναδικός που γνώριζε σε ολόκληρο το πλοίο.

«Δεν... δεν μπορώ να βρω την καμπίνα μου», ψέλλισε με παράπονο ανάμεσα στους λυγμούς της.

«Αν είσαι στη δεύτερη θέση, είναι στην άλλη μεριά του πλοίου. Εδώ είναι οι καμπίνες της πρώτης θέσης. Πρέπει να ανεβείς και να ξανακατεβείς, αλλά από την απέναντι πλευρά. Πες μου το νούμερο και θα σε οδηγήσω εγώ», προθυμοποιήθηκε ο Άρης.

Λίγα λεπτά αργότερα βρίσκονταν έξω από την καμπίνα της. Η Ελπίδα είχε βρει την ψυχραιμία της κι είχε αφεθεί με εμπιστοσύνη στον άνθρωπο αυτόν που έδειχνε να ξέρει το καράβι καλύτερα απ' ό,τι ήξερε η Ελπίδα το σπίτι της.

«Εδώ είσαι», της είπε και της χαμογέλασε ενθαρρυντικά. Του χαμογέλασε κι εκείνη. Ήταν πολύ συμπαθητικός τελικά. Εξακολουθούσε να την κοιτά παράξενα, μα δεν τον φοβήθηκε. Αντίθετα, με θράσος που δεν ήξερε κι η ίδια από πού πήγαζε, τον ρώτησε: «Με παρακολουθείτε;». Εκείνος, αντί να θιχτεί, έβαλε τα γέλια.

«Όχι βέβαια, γιατί να κάνω κάτι τέτοιο; Εκεί που σε βρήκα ήταν η δική μου καμπίνα!»

Η Ελπίδα χαλάρωσε αμέσως.

«Ζητώ συγγνώμη. Όλα μου φαίνονται πολύ περίεργα εδώ μέσα», απολογήθηκε.

«Κι εγώ σου ζητώ συγγνώμη. Νομίζω πως σε τρόμαξα, μα το ενδιαφέρον μου ήταν ειλικρινές. Σίγουρα η μητέρα σου θα σου έχει πει να μη μιλάς με αγνώστους και σωστά, αλλά...»

«Η μητέρα μου δε ζει!» τον έκοψε εκείνη και τα καταπράσινα μάτια της σκοτείνιασαν.

«Και πάλι συγγνώμη. Πήγαινε τώρα μέσα, θα σε ψάχνουν. Το όνομά μου είναι Άρης, σ' το είπα και νωρίτερα, αλλά μάλλον δε με άκουσες. Ελπίζω να σε ξαναδώ. Και μην αγχώνεσαι για το πλοίο, έχουμε μέρες μπροστά μας, θα το μάθεις», της είπε γλυκά και γύρισε να φύγει.

«Ευχαριστώ, κύριε Άρη! Εμένα με λένε Ελπίδα!» του φώναξε και μπήκε στην καμπίνα της.

Ο Άρης ανέβηκε στο σαλόνι, παρήγγειλε έναν καφέ κι άνοιξε την εφημερίδα του. Του ήταν όμως αδύνατον να συγκεντρωθεί, τα γράμματα χόρευαν μπροστά του. Αυτό το κορίτσι τού είχε κάνει μεγάλη εντύπωση. Δεν το συνήθιζε να πιάνει κουβέντες με πιτσιρίκες, δεν ήταν του χαρακτήρα του. Είχε γιο στην ηλικία της. Μα αυτά τα μάτια της είχαν ξυπνήσει στο μυαλό του μνήμες θαμμένες από χρόνια. Όταν έφερε το τσιγάρο στο στόμα του να το ανάψει, τα χέρια του έτρεμαν.

Η Ελπίδα το μόνο που ήθελε ήταν να πέσει στο κρεβάτι της και να σηκωθεί από κει όταν θα έφταναν στην Αυστραλία, αν αυτό ήταν δυνατόν. Το στομάχι της βέ-

βαια διαμαρτυρόταν έντονα, κι αργά ή γρήγορα θα έπρεπε να ανεβεί και πάλι πάνω για να φάει κάτι. Της είχαν πει ότι με το εισιτήριο που είχε πληρώσει θα είχε καθημερινά πρωινό, μεσημεριανό και βραδινό γεύμα. Όχι ότι θα έτρωγε τόσο συχνά, μία φορά τη μέρα έτρωγε έτσι κι αλλιώς, όμως τώρα πραγματικά πεινούσε. Θα έπεφτε λίγο να ξαπλώσει κι αργότερα θα ανέβαινε για το δείπνο.

Όμως στην καμπίνα δεν ήταν πια μόνη της. Στο κρεβάτι ακριβώς κάτω από το δικό της ήταν ξαπλωμένη μια ξανθιά κοπέλα και στο απέναντι καθόταν μια μεγαλύτερη γυναίκα. Η ένταση ανάμεσά τους ήταν τόσο ευδιάκριτη που νόμιζες ότι θα μπορούσες να την αγγίξεις με το χέρι σου. Η γυναίκα την αγριοκοίταξε, επειδή προφανώς είχε διακόψει τον καβγά τους με την είσοδό της. Αντίθετα, η κοπέλα δε γύρισε να την κοιτάξει καν. Τα μάτια της ήταν παγωμένα σαν να κοιτούσε χωρίς να έβλεπε.

«Ποια είσαι εσύ;» τη ρώτησε η μεγάλη γυναίκα με απότομο ύφος, αντιμετωπίζοντάς τη σαν ξένη που είχε εισβάλει στο σπίτι της.

«Ελπίδα με λένε, έχω εκείνο το κρεβάτι», απάντησε δειλά η κοπέλα και προχώρησε προς τη μεριά της.

Η γυναίκα τότε σηκώθηκε κι όλη η καμπίνα γέμισε με τον όγκο της. Φορούσε ένα μακρύ μαύρο φόρεμα, το οποίο όμως δεν ήταν ικανό να κρύψει τα παραπανίσια κιλά της. Τα γκριζα μαλλιά της ήταν μαζεμένα σε έναν αυστηρό κότσο στον αυχένα της. Η Ελπίδα ασυναίσθητα έκανε ένα βήμα προς τα πίσω.

«Πολύ καλά λοιπόν, *very well* (πολύ καλά). Μείνε εδώ να πάω στο μπάνιο και μην την αφήσεις να το κουνήσει ρούπι μέχρι να γυρίσω! *Understand?* (Κατάλαβες;)» είπε

με τη βροντερή φωνή της, δείχνοντας με το κεφάλι της προς το κορίτσι που παρέμενε ακίνητο στο κρεβάτι του. Αμέσως μετά, έκανε μεταβολή και βγήκε από την καμπίνα.

Η Ελπίδα είχε μείνει εμβρόντητη. Εκτός του ότι είχε καταλάβει τα μισά από όσα είπε η γυναίκα αυτή, το μυαλό της δυσκολευόταν να επεξεργαστεί κι αυτά που είχε καταλάβει. Έπρεπε να μείνει εκεί να προσέχει το κορίτσι αυτό; Γιατί; Μήπως ήταν άρρωστο, ανάπηρο; Κι αν ήταν ανάπηρο, πώς θα σηκωνόταν να φύγει; Και να φύγει να πάει πού; Σε πλοίο βρίσκονταν!

Οι απορίες της λύθηκαν στα επόμενα δευτερόλεπτα. Μόλις έκλεισε η πόρτα της καμπίνας, η ξανθιά κοπέλα λες και ζωντάνεψε και πετάχτηκε από το κρεβάτι. Ήταν ένα πανέμορφο πλάσμα, μάλλον μικρότερη από την ίδια, ντυμένη πολύ όμορφα, αλλά η έκφρασή της ήταν τρομοκρατημένη. Εντελώς αταίριαστη η μορφή του προσώπου της με την εμφάνισή της. Έπιασε την Ελπίδα από τα χέρια και την κοίταξε με απόγνωση μέσα στα μάτια. Τα δικά της μάτια ήταν καταγάλανα, σαν τον ουρανό.

«Σώσε με, σε παρακαλώ! Κάνε κάτι, μη με αφήσεις μόνη μαζί της, σώσε με!» την ικέτευσε κι έπεσε στην αγκαλιά της κλαίγοντας.

Πόσες μέρες θα διαρκέσει το ταξίδι;»
 «Φαντάζομαι γύρω στις τριάντα εφτά, όπως
 το προηγούμενο. Γιατί ρωτάς, βιάζεσαι;»

«Όχι, καπετάνιε μου, απλώς είπα μήπως έχουμε κά-
 ποια άλλη ενημέρωση».

«Έλα, σε πειράζω, δε με έμαθες ακόμα; Αν εννοείς
 για το Σουέζ, δεν έχει ανοίξει. Θα κάνουμε τον γύρο της
 Αφρικής πάλι. Οι επιβάτες έχουν ενημερωθεί, αλλά πά-
 ντα όλοι ρωτάνε, λες και θα γίνει κανένα θαύμα και θα
 φτάσουμε νωρίτερα αυτή τη φορά! Μα πες μου όμως...
 Έχεις κανέναν να σε περιμένει εκεί; Ή καλύτερα να πω
 καμία;»

Ο καπετάνιος σήκωσε τα μάτια του από τα χαρτιά
 που είχε μπροστά του και κοίταξε τον νεαρό γιατρό του
 πλοίου. Τον συμπαθούσε ιδιαίτερα τον Φίλιππο, είχαν
 κάνει αρκετά ταξίδια παρέα τα τελευταία δύο χρόνια.
 Όταν μπάρκαρε πρώτη φορά, εκείνος ήταν μόλις είκοσι
 οκτώ χρόνων, με ελάχιστη εμπειρία ως γιατρός και μη-
 δενική ως ναυτικός. Ο Ορέστης, ο καπετάνιος, τον πήρε
 υπό την προστασία του κι ο νεαρός δεν τον απογοήτε-
 υσε ούτε μία φορά. Μα τελευταία τον έβλεπε αλλαγμένο,
 κι ειδικά τώρα του φαινόταν πολύ σκυθρωπός.

Ο Φίλιππος δεν απάντησε άμεσα στην ερώτηση, πα-

ρά μόνο κούνησε το κεφάλι του αρνητικά. Ο καπετάνιος σηκώθηκε και τον πλησίασε.

«Κάτι έχεις εσύ, δε με γελάς. Κι αν δεν είναι αισθηματικό, τότε τι είναι; Έχεις πρόβλημα με κανέναν στο καράβι;» τον ρώτησε ευθέως κι όχι με κουτσομπολίστικη διάθεση. Τον νοιαζόταν πραγματικά.

«Δεν έχω τίποτα, καπετάνιε μου. Τίποτα σοβαρό τουλάχιστον. Τη μάνα μου σκέφτομαι. Την έχει φάει ο καημός. Κάθε φορά που μπαρκάρουμε, πέφτει να πεθάνει. Τίποτα δεν έχει φυσικά, το ξέρω καλά. Μα τη μια την πιάνει η καρδιά της, την άλλη το συκώτι της... Να, χθες, προτού φύγω, μου έλεγε ότι την πονάνε τόσο τα πόδια της που δεν μπορεί να σταθεί όρθια! Το πρόβλημά της όμως είναι άλλο!»

Ο Ορέστης γέλασε και τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη. «Γυναίκες! Θα σκαρφιστούν ό,τι μπορείς να φανταστείς για να σε κρατήσουν κοντά τους! Ο διάβολος είναι γένους θηλυκού, φίλε μου!»

«Πες το ψέματα! Ευθέως δε μου λέει τίποτα για να μη νευριάσω, αλλά τα λέει στην αδελφή μου και τα μαθαίνω απ' αυτήν».

«Τι της λέει δηλαδή;»

«Ε, δεν καταλαβαίνεις; Ότι θα με φάει η θάλασσα, ότι θα γεράσω πριν την ώρα μου, δε θα μπορέσω ποτέ να κάνω μια σωστή οικογένεια και τέτοια! Ο μεγαλύτερος φόβος της βέβαια πιστεύω ότι είναι να μη με ξελογιάσει καμιά ξένη και μείνω εκεί για πάντα!»

Ο καπετάνιος έβαλε τα γέλια κι άναψε ένα τσιγάρο. Φαινόταν να τον διασκεδάζει αυτή η κουβέντα. «Σε καταλαβαίνω όσο δε φαντάζεσαι, μικρέ! Κι εγώ τα ίδια τρα-

βούσα με τη συγχωρεμένη τη μάνα μου και τώρα τ' ακούω από τη γυναίκα μου! Κι αυτή τον ίδιο φόβο έχει, έννοια σου, μη με ξελογιάσει καμιά στην Αυστραλία! “Πότε να προλάβει, ρε γυναίκα;” της λέω. “Μέχρι να κατεβούμε, ξαναφεύγουμε!” “Είναι καπάτσες αυτές, έχουν σχέδιο”, αποκρίνεται. “Κι αν ταξιδεύει με το καράβι και τα φτιάξετε εν πλω;” Εν πλω μού είπε, το φαντάζεσαι; Έμαθε και το “εν πλω” η κυρα-Νίτσα από την Κάτω Περιστερά!»

Αυτή τη φορά γέλασε κι ο Φίλιππος. Πήρε το τσιγάρο που του πρόσφερε ο καπετάνιος και κάθισε στην πολυθρόνα που του έδειξε, δίπλα στη δική του.

«Οι γυναίκες πάντα θα μας διεκδικούν τελικά, έχεις δικιο, καπετάνιε. Εμένα το τελευταίο που με κόφτει είναι ο γάμος κι η οικογένεια. Ούτε που το σκέφτομαι! Θέλω να ζήσω τη ζωή μου, να ταξιδέψω, να γνωρίσω κόσμο. Μα με έσκασε από χθες που την είδα έτσι και τη σκέφτομαι συνέχεια. Και στο προηγούμενο ταξίδι τα ίδια μου έκανε».

«Όταν λες κόσμο, εννοείς γυναίκες! Μαζί μιλάμε, μπασάκο! Και πολύ καλά θα κάνεις, αν θες τη γνώμη μου. Μικρός είσαι ακόμα, έχεις να δεις πολλά. Δεν είναι ωραίο να αφήνεις τον άνθρωπό σου πίσω και να φεύγεις, άκου και μένα. Αφού επέλεξες τη θάλασσα, πρέπει να την υπηρετήσεις σωστά. Κι αυτή η ρημάδα, απ' όλες τις γυναίκες είναι η πιο απαιτητική, η πιο δύστροπη ερωμένη! Δε συγχωρεί απιστίες. Να το καθυστερήσεις όσο μπορείς. Μην κοιτάς τους στεριανούς, και ειδικά στα χωριά μας που παντρεύονται νωρίς. Οι ναυτικοί είναι αλλιώς. Εγώ στα σαράντα την πήρα τη Νίτσα, κι αν μπορούσα ας έκανα κι αλλιώς! Άλλα χρόνια, θα μου πεις. Γι' αυτό σου λέω, γλέντα τη ζωή σου, μη δεσμεύσαι. Έχει καημούς η θάλασσα

σα, μα έχει και χαρές και πρέπει να τις ζήσεις. Όσο για τη μάνα σου, όταν πιάσουμε Λεμεσό, να κατεβείς να της τηλεφωνήσεις· να ηρεμήσει αυτή, να ηρεμήσεις κι εσύ!»

«Μα είμαι σίγουρος πως μια χαρά θα είναι μέχρι αύριο! Θα της έχουν περάσει και τα πόδια και όλα! Θα της πάει η αδελφή μου τα εγγόνια της και θα πλέει σε πελάγη ευτυχίας! Στοιχηματίζω πως δε θα θυμάται καν τι είχε πει πως την πονούσε! Ναι, μη γελάς, καπετάνιε, όπως σ' τα λέω είναι!»

«Μα το κατάλαβα, γι' αυτό γελάω! Σε καλό μας, γιατρέ, σήμερα! Είδες που άδικα ανησυχείς; Αφού το λες κι ο ίδιος. Νάζια σου κάνει για να το πάρεις απόφαση να γίνεις στεριανός. Άμα σου κυριεύουν το μυαλό τέτοιες φουρτούνες, σε μένα να 'ρχεσαι να τα λες, να τα βγάζεις από μέσα σου και να καλμάρεις! Άντε, πάμε τώρα να φάμε τίποτα, πείνασα. Πρώτο βράδυ σίγουρα θα μας έχουν κάτι καλό. Και μετά θα πάμε στο μπαρ για το ουισκάκι μας, σύμφωνοι;»

«Σύμφωνοι, καπετάνιε μου, πάμε! Θα έχει και χορό απόψε;»

«Απόψε όχι, από αύριο. Έχουμε καινούργιο τραγουδιστή στο συγκρότημα και κάνουν πρόβες ακόμα. Δε βαριέσαι, τόσες μέρες έχουμε, θα μπουχτίσουμε με την ορχήστρα. Άντε, πάμε!»

Στο τραπέζι του καπετάνιου μαζεύτηκαν κοντά στα είκοσι άτομα, όλοι αξιωματικοί, πλήρωμα του πλοίου. Συνολικά το *Ελπίς* είχε εκατόν εβδομήντα άτομα πλήρωμα, μαζί με τους καμαρότους, τους μάγειρες και άτομα όλων των ειδικοτήτων. Οι αξιωματικοί που δεν είχαν βάρδια την ώρα εκείνη αναζήτησαν την παρέα του καπετάνιου

τους. Ο Ορέστης ήταν πολύ αγαπητός σε όλους. Έμπειρος ναυτικός, με μεγάλη καρδιά. Και πολύ χωρατατζής. Δεν έχανε την ευκαιρία να διηγείται τις περιπέτειές του στις παρέες του. Κι όσοι τον άκουγαν, άλλοτε γελούσαν κι άλλοτε δάκρυζαν.

«Έτσι που λέτε, παιδιά. Είδα τον Χάρο με τα μάτια μου. Το πόδι μου μπλέχτηκε στο συρματόσκοινο και φούνταρα με ορμή στο νερό. Θυμάμαι που στροβιλιζόμουν, καταλάβαινα πως με τραβούσε κάτω. Στον νου μου ήρθε η μάννα μου, δεν είχα άλλον τότε που να έκλαιγε αν θα μ' έχανε. Μικρό παιδί ήμουν, ναυτάκι. Ούτε σε εκκλησίες πίστευα, ούτε στον Θεό τον ίδιο! Κι όμως, εκείνη τη στερνή ώρα λέω μέσα μου: "Παναγιά μου, σώσε με!". Και κάνει μια έτσι, ρε παιδιά, το συρματόσκοινο και λασκάρει κι ελευθερώνομαι. Κολύμπησα καταπάνω με την τελευταία μου ανάσα, θα 'σκαγα σε ένα δευτερόλεπτο, ήμουν σίγουρος! Κι έτσι σώθηκα, κι από τότε... αν έχω ρίξει καντήλια στη ζωή μου, εσείς με ξέρετε. Μα την Παναγιά δεν την ξανάπιασα στο στόμα μου ποτέ. Κι αν ακούσω άνθρωπο να βρίζει την Παναγιά, είμαι ικανός να τον σκοτώσω! Μόνο στην Παναγιά πιστεύω. Υπάρχει, σας λέω!»

Όταν σταμάτησε να μιλάει ο Ορέστης, άρχισαν να μιλούν σχεδόν όλοι μαζί, άλλοι μεταξύ τους, σχολιάζοντας το γεγονός, κι άλλοι με τον καπετάνιο, βομβαρδίζοντάς τον με ερωτήσεις, θέλοντας να μάθουν περισσότερες λεπτομέρειες για την περιπέτειά του. Υπήρχε κι άλλος κόσμος τριγύρω, στο εστιατόριο της πρώτης θέσης. Όσοι κάθονταν κοντά στο τραπέζι του καπετάνιου έκαναν ησυχία προκειμένου να ακούσουν τη διήγησή του. Όλοι τον αντιμετώπιζαν με μεγάλο σεβασμό, λόγω της θέσης του. Αλλά ο Ορέ-

στης ποτέ δεν το είχε πάρει πάνω του. Παρέμενε απλός και καταδεκτικός με όλους. Δεν ήταν λίγες οι φορές που στα ταξίδια του έτρωγε στο εστιατόριο της τουριστικής θέσης, μόνο και μόνο για να έχει επαφή με όλους τους επιβάτες αλλά και για να επιβλέπει την ποιότητα της κουζίνας.

Ο Άρης μπήκε στο εστιατόριο κι έψαξε με το βλέμμα να βρει κάπου να καθίσει. Ο Ορέστης τον είδε μεμιάς και σήκωσε το χέρι του φωνάζοντας το όνομά του. Ταυτόχρονα έκανε νόημα στους αξιωματικούς δίπλα του να κάνουν χώρο και να φέρουν μια καρέκλα.

«Πού είσαι, φίλε μου; Τόσες ώρες στο πλοίο κι ούτε που σε είδα! Έτσι κάνουν, μωρέ;» του είπε εγκάρδια όσο εκείνος πλησίαζε προς το μέρος του. Οι δυο άντρες αγκαλιάστηκαν κι ο Ορέστης τον έβαλε να καθίσει δίπλα του.

«Δεν ήθελα να σ' ενοχλήσω, ήξερα πως θα σε βρω εδώ ή στο μπαρ αργότερα. Όλα καλά;» τον ρώτησε ο Άρης και δέχτηκε το ποτήρι με το κρασί που του πρόσφερε ο καπετάνιος. Τσούγκρισαν όλοι μεταξύ τους κι ευχήθηκαν καλό ταξίδι και καλή επιστροφή. Την επιστροφή άλλωστε ήταν που ποθούσαν οι περισσότεροι ναυτικοί.

Ο Φίλιππος κοίταξε παραξενεμένος τον άγνωστο άντρα που ο καπετάνιος τους είχε υποδεχτεί τόσο θερμά. Θα πρέπει να ήταν κάποιος προσωπικός του φίλος, γιατί ο ίδιος δεν τον είχε ξαναδεί. Τα επόμενα λόγια του Ορέστη τού έλυσαν την απορία.

«Από δω, παιδιά, ο Άρης, φιλαράκι από τα παλιά! Κάποτε ήταν συνάδελφος, ταξιδεύαμε παρέα. Μα έχει χρόνια που έφτιαξε την τύχη του στην Αυστραλία και τώρα έχει δική του ναυτιλιακή εταιρεία στη Μελβούρνη! Μεγάλος και τρανός σάς λέω!»

«Υπερβολές», διαμαρτυρήθηκε ο Άρης. «Ένα τουριστικό γραφείο είναι που συνεργάζεται με ναυτιλιακές, αλλά δόξα τω Θεώ, δεν έχω παράπονο. Στην υγειά σας, παιδιά!»

Ήπιαν πάλι κι οι δυο φίλοι συνέχισαν την κουβέντα τους κατ' ιδίαν. Ο Φίλιππος καθόταν δίπλα τους κι ο Ορέστης τούς σύστησε, καθώς και κάποιους άλλους αξιωματικούς που ήταν στις κοντινές θέσεις.

«Ο γιος σου τι κάνει; Τελείωσε τις σπουδές του;» τον ρώτησε ύστερα από λίγο ο Ορέστης.

«Μπα, όχι ακόμα. Έχει άλλον έναν χρόνο. Μετά θ' αναλάβει την εταιρεία. Κι όχι επειδή το θέλω εγώ, αλλά επειδή του αρέσει. Γι' αυτό επέλεξε να σπουδάσει τουριστικά άλλωστε», απάντησε εκείνος και το καμάρι διακρινόταν στη φωνή του.

«Τυχρός είσαι, φίλε Άρη! Όταν τα παιδιά ακολουθούν τον δρόμο που χάραξαν οι γονείς, και μάλιστα με τη θέλησή τους, είναι ευχής έργον! Για να γυρίσει στην πατρίδα δηλαδή ούτε το κουβεντιάζει, ε;»

«Ούτε καν! Μόνο για διακοπές είναι η Ελλάδα, λέει, αλλά τώρα με την πολιτική κατάσταση... δύσκολα τα πράγματα. Κι εγώ που ερχόμουν τακτικά, δεν ξέρω πια αν θα ξανάρθω, Ορέστη. Δεν καταπίνεται αυτό το χάπι...»

«Σσς, μη λες πολλά! Και οι τοίχοι έχουν αυτιά, μη λέμε τέτοια τώρα, θα τα πούμε άλλη ώρα», τον διέκοψε ο Ορέστης, σκουντώντας τον ελαφρά στο πόδι.

Η κίνηση και τα λόγια αυτά δεν πέρασαν απαρατήρητα από τον Φίλιππο. Κατάλαβε αμέσως τα φρονήματα του νέου φίλου τους και τον είδε με συμπάθεια.

«Πόσα χρόνια ζείτε στην Αυστραλία, κύριε Άρη;» τον ρώτησε ο ίδιος για να αλλάξει την κουβέντα.

«Ε, όχι και κύριε Άρη! Λέγε με Άρη, γιατρέ! Δε με πήραν δα και τα χρόνια!» Οι άντρες γέλασαν. «Δε θα είναι δέκα; Θα 'ναι! Που ζω μόνιμα δηλαδή, γιατί πιο πριν πηγαίνοερχόμουν με τα καράβια. Αφότου έχασα τη γυναίκα μου όμως, έπρεπε να μείνω στη στεριά για τον Νικόλα, τον γιο μου. Κι έτσι φτιάξαμε τη ζωή μας εκεί».

«Λυπάμαι, δεν ήξερα», απολογήθηκε ο Φίλιππος.

«Μη λυπάσαι, γιατρέ, ήταν θέλημα Θεού. Ευτυχώς τα καταφέραμε, είμαστε καλά», απάντησε εκείνος, αλλά μια πίκρα χρωμάτισε τη φωνή του.

«Τώρα που είπες “κύριε Άρη”, τι θυμήθηκα, βρε παιδιά...» Ο Ορέστης έσπευσε να γεμίσει την αμήχανη σιωπή που έπεσε ξαφνικά. «Όταν μπάρεκα πρώτη φορά με υπερωκεάνιο, ταξίδεψα στην Αμερική. Εγγλέζικα δεν ήξερα τότε, γρι! Ήταν λοιπόν στο πλήρωμα ένας μηχανικός Εγγλέζος που τον έλεγαν Άλαν. Μου τον σύστησαν κι εγώ από τότε τον χαιρετούσα λέγοντας τα βασικά που μου είχαν μάθει οι παλιότεροι: “*Good morning, Mr Alan*” (Καλημέρα, κύριε Άλαν), “*Hello, Mr Alan*” (Γεια σας, κύριε Άλαν), “*Good evening, Mr Alan*” (Καλησπέρα, κύριε Άλαν), αναλόγως την περίπτωση. Αυτός λοιπόν κάθε φορά ανταπέδιδε τον χαιρετισμό και μετά έλεγε: “*Just Alan, Orestis, just Alan*” (Σκέτο Άλαν, Ορέστη, σκέτο Άλαν). Μια, δυο, κάθε φορά το ίδιο. Ε, την επόμενη φορά που τον συνάντησα, τι του είπα λέτε; “*Good morning, Mr. Just Alan*” (Καλημέρα, κύριε σκέτο Άλαν)».

Όλοι στο τραπέζι έσκασαν στα γέλια και τα ποτήρια γέμισαν και πάλι.

«Και για πες. Ακόμα μόνος σου είσαι, μωρέ Άρη; Δε βρήκες εκεί καμιά, ούτε Ελληνίδα, ούτε Αυστραλέζα, που

να σου κάνει;» ρώτησε ο Ορέστης τον φίλο του έπειτα από λίγη ώρα.

«Μπα... Δεν είχα μυαλό για έρωτες, έπρεπε να επιβιώσω. Τα ξέρεις, καπετάνιε, τα έχουμε ξαναπεί αυτά».

«Μα έχω να σε δω κάνα χρόνο, είπα μήπως κάτι άλλαξε στο μεταξύ. Και δε σου μιλώ για έρωτες τώρα πια. Μια μάνα για το παιδί σου δε γύρεψες ποτέ;»

«Ήμουν εγώ μάνα και πατέρας μαζί. Ποια να εμπιστευτώ και ποια θα μ' έπαιρνε με ένα μικρό παιδί, μου λες; Άσ' τα τώρα, πάνε αυτά. Τα δικά σου πες μου».

Η κουβέντα μεταξύ τους συνεχίστηκε για λίγη ώρα ακόμα και κάπου κάπου συμμετείχαν και οι υπόλοιποι. Μίλησαν για δουλειές, μίλησαν για γυναίκες, θυμήθηκαν παλιές ιστορίες, μόνο τα πολιτικά απέφυγαν να συζητήσουν. Η δικτατορία των συνταγματαρχών που τόσο πρόσφατα κι απροσδόκητα είχε αναλάβει την εξουσία στην Ελλάδα είχε καταστήσει την πολιτική ένα επικίνδυνο και απαγορευμένο θέμα συζήτησης, τουλάχιστον σε μεγάλες παρτές. Κανένας δεν μπορούσε να είναι σίγουρος τι ρόλο έπαιζε ο διπλανός του.

Την ίδια στιγμή, λίγα μέτρα πιο μακριά, στο εστιατόριο της τουριστικής θέσης, η Ελπίδα έτρωγε στο ίδιο τραπέζι με τη Λυδία και την πεθερά της. Το ξανθό κορίτσι που είχε συναντήσει στην καμπίνα λίγες ώρες νωρίτερα είχε προλάβει και της είχε εκμυστηρευτεί το δράμα που ζούσε εκείνα τα λίγα λεπτά που η πεθερά της τις άφησε μόνες. Η Ελπίδα, λες και ξέχασε όλα τα δικά της, έμεινε δίπλα της στη συνέχεια, όπως της το ζήτησε εκείνη, και προσπάθησε να την κάνει να ξεχαστεί. Έλπιζε ότι κάποια στιγμή θα μπορούσε να την ξεμοναχιάσει για να μά-

θει περισσότερα. Μα και τα όσα της είχε πει ήδη της είχαν μαυρίσει την καρδιά.

«Είναι μια μέγαιρα! Χειρότερη κι απ' τη θεία μου, που με μεγάλωσε! Εγώ είμαι ορφανή, δε γνώρισα γονείς. Με μεγάλωσαν οι θείοι μου σε ένα χωριό έξω από την Καλαμάτα. Δε με είχαν παιδί τους, παραδουλεύτρα με είχαν! Ούτε το σχολείο δε με άφησαν να τελειώσω! Και λίγους μήνες πριν, ήρθε αυτή η χοντρή στο χωριό, γνωστή τους ούτε ξέρω κι εγώ από πού, και με αρραβώνιασαν με τον γιο της που ζει στην Αυστραλία. Χωρίς να τον ξέρω, από μια φωτογραφία μονάχα! Κι είναι κι αυτός χοντρός σαν αυτήν! Μ' έστειλαν μετά σε μια σχολή στην Αθήνα να μάθω αγγλικά, καλούς τρόπους και οικοκυρικά, τάχα μου, λες και δεν ήξερα εγώ από δουλειές, τέλος πάντων. Τρεις μήνες κράτησε αυτό. Αυτή –Λέτα τη λένε– ήρθε κι έμεινε μαζί μου στο ξενοδοχείο στην πόλη. Αυτή τα πλήρωσε όλα· έχουν πολλά λεφτά εκεί στην Αυστραλία. Κι ήθελε να πάμε με αεροπλάνο πίσω. Εμένα θα με έστελνε η σχολή, δε θα πλήρωνα εισιτήριο, όπως και για το πλοίο δεν πλήρωσα, αλλά εκεί πάτησα πόδι κι αρνήθηκα! Θα πεθάνω, θα μείνω στον τόπο! της το ξέκοψα. Δεν υπήρχε περίπτωση να μπω στο αεροπλάνο, κι όχι πως φοβόμουν, ψέματα είπα, αλλά ήθελα να καθυστερήσω να πάω. Σκέφτηκα πως θα είχα έναν μήνα εδώ στο καράβι να βρω μια λύση για να γλιτώσω! Η χοντρή αναγκάστηκε να το δεχτεί, τι να έκανε; Δε φαντάζεσαι τι έχω τραβήξει μαζί της! Είμαι δεκαοχτώ χρόνων και νιώθω γριά! Σαν γουρούνι στο σακί με στέλνουν να με παντρέψουν με το άλλο το μοσχάρι! Χίλιες φορές να έμενα στο χωριό κι ας μου έβαζε χέρι ο θειος μου! Αλλά τον κατάλαβε η θεία και με ξαπόστειλε. Να γλιτώσουν και τα έξοδα,

μου είπε, να με καλοπαντρέψουν! Είχαν στείλει φωτογραφία μου στην Αυστραλία από πριν και με ήθελε, λέει, ο γαμπρός, του άρεσα! Δεν ήθελε να πάρει ξένη, αλλά κοπέλα από το χωριό. Από το ίδιο χωριό, βλέπεις, είναι κι αυτοί! Και ξέρεις πώς είναι αυτός; Στη φωτογραφία που τον είδα έδειχνε απαίσιος! Τον σιχαίνομαι! Καλύτερα να πέσω στη θάλασσα να πνιγώ παρά να τον παντρευτώ! Γι' αυτό σου λέω, μη με αφήνεις μόνη μαζί της· ή θα τη σκοτώσω ή θα σκοτωθώ! Σουτ, έρχεται!»

Τίποτα δεν πρόλαβε να ρωτήσει η Ελπίδα. Λυπήθηκε τόσο πολύ το κορίτσι αυτό που πράγματι έμεινε μαζί της μέχρι την ώρα που ήρθαν στο εστιατόριο. Για να μάθει περισσότερες λεπτομέρειες θα περίμενε μέχρι το βράδυ αργά στην καμπίνα τους, όπου η Λέτα θα κοιμόταν «σαν βόδι», όπως χαρακτηριστικά της είπε η Λυδία την ώρα που ανέβαιναν τη σκάλα κι όπως ήταν φυσικό είχαν προπορευτεί οι δυο τους.

«Μα πώς τρως έτσι, *my God!* (Θεέ μου!)» τη ρώτησε η Λέτα με την αγριοφωνάρα της, την ώρα που κατέβαζε μια μεγάλη μπουκιά από το πεντανόστιμο μπιφτέκι της.

Η Ελπίδα ήταν ψηλή κι αδύνατη, σαν λυγαριά.

«Ήμουν νηστική όλη μέρα», απολογήθηκε εκείνη και κατάπιε μεμιάς.

«*So boorish!* (Τι άξεστη!) Δες τη νύφη μου που τρώει με χάρη, σαν σωστή δεσποινίδα! Σχολείο δεν έχεις πάει;» την κατακεραύνωσε η Λέτα.

«Και βέβαια έχω πάει!» Η Ελπίδα κοκκίνισε ως τα αυτιά. Κατάλαβε αμέσως τι εννοούσε η μικρή όταν έλεγε νωρίτερα ότι η πεθερά της ήταν μέγαιρα.

«Και δεν έμαθες καλούς τρόπους; Η Λυδία έκανε ειδικά

μαθήματα για καλούς τρόπους, *you know* (ξέρεις). Πήγε σε σχολή κι έμαθε πολλά πράγματα, και φυσικά αγγλικά, *right darling?* (σωστά, αγαπητή μου;)» Γύρισε προς τη νύφη της αλλά εκείνη ούτε που την κοίταξε. Μπορεί να είχε μάθει όντως καλούς τρόπους, αλλά σίγουρα δεν τους εφαρμόζε με την πεθερά της. Η Λέτα την αγνόησε και συνέχισε την επίθεσή της στην Ελπίδα.

«Ούτε αγγλικά ξέρεις;»

«Ούτε! Θα τα μάθω εκεί που θα πάω!» απάντησε η Ελπίδα φανερά ενοχλημένη πια.

«*Bullshit!* (Αηδίες!) Εκεί θα πρέπει να δουλέψεις, κακομοίρα μου! Ποιος θα σε πάρει στη δουλειά χωρίς τη γλώσσα;»

«Με περιμένουν κάποιοι συγγενείς και θα δουλέψω στο μαγαζί τους! Έλληνες είναι, θα συνεννοούμαστε!» Της ήρθε να σηκωθεί να φύγει από το τραπέζι, αλλά το παρακλητικό βλέμμα της Λυδίας τη σταμάτησε.

Η Λέτα, σαν να κατάλαβε ότι το είχε παρακάνει, μάλακωσε τη φωνή της και είπε, πιο γλυκά αυτή τη φορά: «Μπορεί να σου κάνει μαθήματα η Λυδία. Έχει βιβλία μαζί της και θα της κάνει καλό η επανάληψη. Θα περνάτε και την ώρα σας, να μη βαριέστε. *Do you agree, dear?* (Συμφωνείς, αγαπητή μου;)».

Το πρόσωπο της Λυδίας έλαμψε ξαφνικά. Της φάνηκε θαυμάσια η ιδέα αυτή. Θα περνούσε μερικές ώρες της ημέρας μόνη με τη νέα της φίλη, μακριά από τη μέγαιρα.

«Φυσικά συμφωνώ! *I agree... mother* (Συμφωνώ... μητέρα)». Πάντα κόμπιαζε όταν έπρεπε να την προσφωνεί *μητέρα*, όπως εκείνη απαιτούσε. Γύρισε προς την Ελπίδα και της χαμογέλασε. Ήταν η πρώτη φορά που χαμο-

γελούσε κι έδειχνε ακόμα πιο όμορφη. Η Ελπίδα αντιλήφθηκε τη χαρά της και δεν τόλμησε να αρνηθεί. Δεν είχε καμιά διάθεση να κάνει μαθήματα αγγλικών, αλλά δε θα της έκανε και κακό στο κάτω κάτω.

«*Perfect!* (Τέλεια!) Θα ξεκινήσετε από αύριο! Μου είπαν ότι έχει ένα *room* (δωμάτιο) το πλοίο όπου παίζουν παιχνίδια και χαρτιά. Εγώ μπορώ να παίζω το χαρτάκι μου κι εσείς να βρείτε ένα τραπέζι πιο πέρα να κάνετε το μάθημά σας, *okay?* (εντάξει;)» είπε η Λέτα περιχαρής με την ιδέα που είχε.

«*Oh no, mother!* (Ω, όχι, μητέρα!) Δε θα μας αφήσουν εκεί! Θα βρούμε έναν άλλο χώρο, ίσως στην τραπεζαρία. Εφόσον το εστιατόριο δε θα λειτουργεί, θα είναι άδεια. Χρειαζόμαστε ησυχία άλλωστε. Εκεί όπου παίζουν θα έχει πολλή φασαρία!»

Η Λέτα αναγκάστηκε να συμφωνήσει και η Ελπίδα σκέφτηκε πως η φίλη της ήταν πανέξυπνη τελικά. Το ίδιο βράδυ αργότερα, όταν ξάπλωσε στο κρεβάτι της, αναλογίστηκε πόσο είχε αλλάξει ήδη η ζωή της μέσα σε μισή μέρα. Πόσο μακρινός της φαινόταν τώρα ο Ηλίας, ο αδελφός του, ο πατέρας της... πόσο καλά είχε κάνει που είχε φύγει μακριά τους. Μόνο η Μελίνα της έλειπε, αλλά λες κι ο Θεός θέλησε να την παρηγορήσει, της έστειλε στον δρόμο της τη Λυδία, που είχε ακριβώς την ίδια ηλικία. Κι ήταν τόσο γλυκιά και τόσο όμορφη, σαν την αδελφή της.

Τα βλέφαρά της βάρυναν, ήταν πολύ κουρασμένη. Ο μονότονος ήχος της μηχανής του πλοίου τη νανούριζε. Κανονικά θα έπρεπε να περιμένει να κοιμηθεί η Λέτα για να μιλήσει με τη Λυδία, αλλά δεν άντεχε. Την επόμενη μέρα εξάλλου, στο «μάθημα», θα είχαν όλο τον χρόνο να τα

πουν με την ησυχία τους. Οι σκέψεις άρχισαν να μπερδεύονται στο μυαλό της και να γίνονται ασυνάρτητες. Κόντευε να βυθιστεί στον ύπνο, όταν ένας έντονος θόρυβος την έκανε να πεταχτεί ξαφνιασμένη. Η πόρτα της καμπίνας άνοιξε κι έκλεισε με δύναμη. Έσκυψε κάτω να δει. Με το φως του διαδρόμου κατάφερε να διακρίνει μια γυναίκα με μακριά κόκκινα σγουρά μαλλιά. Προφανώς ήταν η τέταρτη συγγάτοικός τους.

«*Be quiet!* (Ησυχία!) Κοιμόμαστε *for God's sake!* (για όνομα του Θεού!)» βρυχήθηκε η Λέτα.

«Άντε παράτα μας, κυρά μου!» απάντησε απαθέστατα η γυναίκα κερδίζοντας μεμιάς τη συμπάθεια της Ελπίδας.

Όλες οι γυναίκες στην καμπίνα κοιμόνταν την ώρα που ξύπνησε η Ελπίδα. Είχε ξημερώσει, μα ο ήλιος δεν είχε ανεβεί ακόμα για τα καλά στον ουρανό. Σηκώθηκε όσο πιο αθόρυβα μπορούσε και φόρεσε το φουστάνι της. Πριν βγει, ανέβηκε για μια στιγμή στη σκάλα της κουκέτας και κοίταξε τη νέα τους συγκάτοικο που βρισκόταν στο ακριβώς απέναντι από το δικό της κρεβάτι. Μεγάλη φαινόταν, είχε αρκετές ρυτίδες. Γύρω στα σαράντα την έκανε. Πάντως ήταν όμορφη. Τα μαλλιά της απλώνονταν γύρω από το κεφάλι της στο μαξιλάρι κι έμοιαζε με μέδουσα. Το κορμί της διαγραφόταν λυγρό κάτω από το σεντόνι, ενώ παρατήρησε τα καλλίγραμμα πόδια της στο σημείο όπου είχε ξεσκεπαστεί, που κατέληγαν σε όμορφα βαμμένα κόκκινα νύχια.

Αφού φρεσκαρίστηκε στο μπάνιο, κίνησε για την τραπεζαρία. Ένας καφές ήταν αυτό που της χρειαζόταν εκείνη τη στιγμή. Πρωινό δεν υπήρχε περίπτωση να φάει· ο ύπνος στην κουκέτα είχε κάνει το στομάχι της άνω κάτω. Σκέφτηκε πως θα έτρωγε κάτι αργότερα, ενδεχομένως με τη Λυδία. Τη διαδρομή μέχρι εκεί την είχε μάθει απ' έξω, δεν υπήρχε λοιπόν περίπτωση να χαθεί ξανά. Περνώντας όμως από άλλες κλειστές αίθουσες, ξαφνικά της γεννήθηκε η επιθυμία να εξερευνήσει το πλοίο.

Αποφάσισε να πάει στην απέναντι μεριά, αφού είχε ανεβεί στον από πάνω όροφο. Διαπίστωσε πως είτε από τη μια μεριά του καταστρώματος είτε από την άλλη τις ίδιες πόρτες συναντούσε. Οι περισσότερες ήταν κλειδωμένες εκείνη την ώρα. Μέσα από τα τζάμια μιας μεγάλης πόρτας στο εσωτερικό του πλοίου διέκρινε μια τεράστια αίθουσα με μικρούς καναπέδες και τραπεζάκια, όπου στο βάθος υπήρχε μια πίστα χορού. Ξαφνιάστηκε ευχάριστα. Δεν περίμενε να συναντήσει τέτοια πολυτέλεια στο καράβι.

Βγήκε ξανά στο κατάστρωμα, στη «βεράντα», όπως έλεγε εκείνη, και κατευθύνθηκε στην μπροστινή μεριά του πλοίου, στην πλώρη. Αυτό που αντίκρισε εκεί της έκανε ακόμα μεγαλύτερη εντύπωση. Ένα τεράστιο ενιαίο ξύλινο κατάστρωμα με πάνινες καρέκλες, ξαπλώστρες, ομπρέλες και στη μέση μια πισίνα! Μικρή μεν, αλλά αληθινή πισίνα! Δεν πίστευε στα μάτια της! Μερικοί άνθρωποι κάθονταν ήδη τριγύρω κι έπιναν καφέ, κι ας ήταν μόλις οκτώ η ώρα το πρωί. Κοίταξε γύρω της ψάχνοντας να βρει πώς θα φτάσει μέχρι εκεί. Μήπως όμως ήταν μόνο για τους επιβάτες της πρώτης θέσης; Το επόμενο πράγμα που ήρθε στο μυαλό της ήταν ο Άρης.

Πολύ θα ήθελε να τον ξαναδεί. Καθόλου δεν τη φόβιζε πια. Ίσα ίσα που θα μπορούσε να μάθει πολλά πράγματα απ' αυτόν, μια και φαινόταν να γνωρίζει καλά το καράβι. Επιπλέον, έδειχνε σοβαρός άνθρωπος, ευγενικός. Μακάρι να τον ξανασυναντούσε. Ήταν επιβάτης της πρώτης θέσης, άρα εκεί θα τον έβγαζε. Ήταν ο μοναδικός άνθρωπος μέσα στο πλοίο που ένιωθε πως μπορούσε να εμπιστευτεί.

Κατέβηκε μια μικρή σκάλα και βρέθηκε στον χώρο της πισίνας. Δεν υπήρχαν κάγκελα, ούτε κανείς της ζήτησε να ελέγξει το εισιτήριό της, άρα η πρόσβαση θα ήταν ελεύθερη για όλους. Είδε ένα στρογγυλό μπαρ στην άλλη άκρη και κατάλαβε πως εκεί σερβίρουν καφέ. Αφού πήρε το φλιτζάνι της, βρήκε μια θέση κάτω από μια ομπρέλα και βολεύτηκε. Δεν το περίμενε, μα ένιωσε χαρά. Η συννεφιά που σκοτείνιαζε τις προηγούμενες μέρες την ψυχή της λες και είχε διαλυθεί από το αεράκι που έφερνε η θάλασσα. Εισέπνευσε βαθιά κι ένιωσε την αλμύρα να γαργαλάει τα ρουθούνια της.

Ακούμπησε την πλάτη της πίσω κι έκλεισε τα μάτια της, μα τα ξανάνοιξε αμέσως. Ήθελε να βλέπει το πέλαγος, να παρατηρεί τον κόσμο, το καράβι. Να μαντεύει ποιος μπορεί να ήταν ο καθένας τους και τι ιστορία να έκρυβε πίσω του. Οτιδήποτε θα την έκανε να δραπετεύει από τη δική της ζωή, τη δική της θλιβερή πραγματικότητα. Έπρεπε να ξεχάσει το παρελθόν της, έπρεπε να ξαναγεννηθεί στο ταξίδι αυτό. Όταν θα πατούσε το πόδι της στην Αυστραλία, είχε υποσχεθεί στον εαυτό της να είναι ένας άλλος άνθρωπος.

Έκανε πολλή ζέστη. Οι περισσότεροι γύρω της ήταν ντυμένοι πιο κατάλληλα από την ίδια. Κάποιοι φορούσαν μαγιό και σορτσάκια με μακό μπλουζάκια. Η Ελπίδα δεν είχε τέτοια ρούχα. Κι αυτά που είχε δεν τα πήρε μαζί της. Ένωσε ανόητη με το φόρεμά της στο περιβάλλον αυτό. Δε φανταζόταν όμως ότι θα ήταν έτσι τα πράγματα στο πλοίο. Τώρα ήταν αργά, δεν μπορούσε να κάνει κάτι γι' αυτό. Σήκωσε τα μάτια της και κοίταξε το ψηλό κόκκινο φουγάρο. Ο καπνός που έβγαине από κει την έκα-

νε να δει με τα μάτια της φαντασίας της το καράβι σαν ένα θαλάσσιο κήτος που ανέπνεε, στέλνοντας την ανάσα του καυτή στον ουρανό.

Κάτω από το φουγάρο μια τεράστια στρογγυλή τζαμαρία τής έφερε στον νου τα μάτια αυτού του μυθικού πλάσματος. Στην πραγματικότητα βέβαια ήταν η γέφυρα, οπότε δεν έπεσε και πολύ έξω. Ο ήλιος χτυπούσε στα τζάμια και δεν μπόρεσε να διακρίνει αν υπήρχαν άνθρωποι εκεί μέσα. Σίγουρα θα υπήρχαν όμως. Ίσως να ήταν κι ο ίδιος ο καπετάνιος εκεί ή κάποιος μηχανικός – έτσι δεν τους έλεγαν αυτούς που οδηγούσαν το πλοίο; Ήταν ελλιπείς οι γνώσεις της στα θέματα αυτά.

Την προσοχή της τράβηξε ένας άντρας με λευκό κοντομάνικο πουκάμισο και λευκό παντελόνι που βγήκε από τη γέφυρα και στάθηκε στο κάγκελο ακριβώς από πάνω της. Να ήταν αυτός ο καπετάνιος; Μπα, φαινόταν αρκετά νέος. Κοίταξε προς το μέρος της και η Ελπίδα χαμήλωσε τα μάτια, λες κι εκείνος θα μπορούσε να δει πως τον κοιτάζει μέσα σε τόσο κόσμο κι από τόσο μακριά. Κι όμως ναι, της φάνηκε πως την κοίταξε και δεν τόλμησε να σηκώσει τα μάτια της ξανά προς τα κει.

Έστρεψε και πάλι την προσοχή της στο πέλαγος. Ένιωθε σαν να την είχε χτυπήσει κάτι στο κεφάλι δίχως όμως να τη σκοτώσει, αλλά καθιστώντας την ανίκανη να νιώσει οτιδήποτε. Τα συναισθήματά της είχαν νεκρωθεί, οι σκέψεις μπερδεύονταν στο κεφάλι της κι η διάθεσή της άλλαζε με αστραπιαία ταχύτητα. Απέφευγε να φέρνει στον νου της εικόνες που την πονούσαν, που την τραυμάτιζαν ξανά και ξανά. Κι όμως, ήξερε πως υπήρχαν κάπου μέσα της κι απειλούσαν να έρθουν στην επιφάνεια. Αυτή η άλλο-

τε συνειδητή κι άλλοτε ασυνείδητη προσπάθειά της να τις κρατήσει θαμμένες την κούραζε, την εξασθενούσε. Ένιωσε το στομάχι της και πάλι να ανακατεύεται, παρόλο που η θάλασσα ήταν κάλμα. Κάτι θα έπρεπε να φάει τελικά.

Ο Φίλιππος σήκωσε το χέρι στο μέτωπό του για να κάψει σκιά στα μάτια του και κοίταξε κάτω στον χώρο της πισίνας. Κάποιοι κολυμπούσαν ήδη, μα δεν μπορούσε να εντοπίσει τον ναυαγοσώστη. Δεν ήταν στο πόστο του, ούτε τριγύρω. Αν αργούσε λίγο ακόμα, ήταν υποχρεωμένος να τον αναφέρει στον υποπλοίαρχο που είχε την ευθύνη του πληρώματος. Την προσοχή του τράβηξε μια ψηλόλιγνη κοπέλα με μακριά καστανά μαλλιά, που έπεφταν λυτά στους ώμους της κι έφταναν μέχρι το στήθος της. Φορούσε ένα παλιομοδίτικο φόρεμα κι έδειχνε παρτάιρη με τους υπόλοιπους.

Οι περισσότεροι από τους επιβάτες του πλοίου ήταν φτωχοί άνθρωποι από διάφορα μέρη της Ελλάδας, που μετανάστευαν στην Αυστραλία για να βρουν μια νέα, καλύτερη ζωή. Πόσα είχαν δει τα μάτια του μέσα σε αυτά τα δυο χρόνια στα καράβια... Φτωχοί, μην έχοντας στον ήλιο μοίρα, συγκέντρωναν όλες τους τις οικονομίες για να κάνουν το ταξίδι αυτό. Κάποιοι, οι πιο τυχεροί, ταξίδευαν μέσω της ΔΕΜΕ* με πληρωμένο εισιτήριο. Είχε γνωρίσει πολλούς τέτοιους ανθρώπους ο Φίλιππος. Κι ήταν παρόμοια ντυμένοι με την κοπέλα απέναντί του. Μα αυτοί δε σύχναζαν στην πισίνα του πλοίου. Όχι ότι δεν τους επιτρεπόταν, μα απέκλειαν οι ίδιοι τον εαυτό τους από τέτοιου είδους πολυτέλειες. Σαν να μην τις άξιζαν.

* Διακυβερνητική Επιτροπή Μετανάστευσης εξ Ευρώπης.

Είναι παράξενη η ψυχολογία του μετανάστη. Αλλάζει από τη στιγμή που πατά το πόδι του στο πλοίο. Τότε συνειδητοποιεί πραγματικά πως φεύγει, πως αφήνει πίσω του ό,τι και όποιον γνώριζε μέχρι τότε. Κι όπως οι ναύτες λύνουν τα μεγάλα σκοινιά που κρατούν το πλοίο δεμένο στο λιμάνι, έτσι κάποιο αόρατο χέρι λύνει τα σκοινιά που τον κρατούν δεμένο με την προηγούμενη ζωή του. Όταν πια εξαφανίζεται το λιμάνι από το οπτικό του πεδίο κι ο ουρανός ενώνεται με τη θάλασσα, τότε αρχίζει να αισθάνεται το κενό που υπάρχει μέσα του και να νιώθει την ανάγκη να το γεμίσει με καινούργια αισθήματα, νέες εμπειρίες, νέες γνωριμίες, σχέσεις και όνειρα. Κι όλα αυτά λουσμένα στο υπέρλαμπρο φως που του δίνει η ελπίδα. Αυτή είναι το πραγματικό εισιτήριό του για το μεγάλο ταξίδι κι όχι το χαρτί που έχει στην τσέπη του. Χωρίς αυτήν κανένα πλοίο δε θα είχε ποτέ ξεκινήσει.

Η φυσιογνωμία του άντρα που πλησίασε την κοπέλα και κάθισε δίπλα της του φάνηκε γνώριμη. Μα βέβαια, ήταν ο Άρης, ο πρώην ναυτικός, φίλος του καπετάνιου. Είδε την κοπέλα να τον υποδέχεται χαμογελώντας του πλατιά. Ποια ήταν αυτή και γιατί δεν την είχε μαζί του χθες ο Άρης; Απ' ό,τι είχε ακούσει από την κουβέντα τους στο τραπέζι, αυτός ταξίδευε μόνος. Πότε πρόλαβε και τη γνώρισε; Αφού όλο το υπόλοιπο βράδυ το πέρασαν παρέα στο μπαρ μέχρι πολύ αργά.

Θύμωσε με τον εαυτό του κι αμέσως έκανε μεταβολή και γύρισε πίσω στη γέφυρα. Από τότε τον ενδιέφερε ποιος ήταν ο ένας κι ο άλλος; Αυτός έκανε τη δουλειά του όσο καλύτερα μπορούσε και δεν ανακατευόταν με τίποτε άλλο μέσα στο πλοίο. Κυρίως με τους επιβάτες. Αυτό ήταν το

πρώτο μάθημα που του δίδαξε ο Ορέστης· να είναι κοινωνικός αλλά να μη δένεται με κανέναν. Τα ταξίδια ήταν πολυήμερα και μοιραία οι χίλιοι τόσοι επιβάτες δημιουργούσαν έναν μικρόκοσμο μέσα στον οποίο ζούσαν για πάνω από έναν μήνα. Κι όμως, όσο εύκολα δένονταν μέσα στο καράβι το ίδιο εύκολα ξεχνιόνταν μόλις πατούσαν στη στεριά.

Πολύ σύντομα, μόλις ξεκινούσε το ταξίδι, δημιουργούσαν παρέες μεταξύ τους και κάθονταν με τις ώρες να συζητούν για τα χωριά τους, για όσα άφησαν πίσω κι όσα θα έβρισκαν μπροστά. Οι σχέσεις μεταξύ τους αναπτύσσονταν ταχύτατα. Δεν είχαν επαφή με τον έξω κόσμο, τα τελευταία νέα που γνώριζαν ήταν αυτά που ίσχυαν την ημέρα της αναχώρησής τους. Μέχρι να έπιαναν κάποιο λιμάνι και να προμηθεύονταν εφημερίδες και περιοδικά, ο χρόνος είχε σταματήσει γι' αυτούς. Κι αυτός ήταν ο λόγος που το κουτσομπολιό άναβε και διαδιδόταν σαν τη φωτιά, απ' άκρη σ' άκρη. Ο Φίλιππος, όπως και κάθε άλλο μέλος του πληρώματος, όφειλε να μένει έξω απ' αυτό.

«Καλημέρα, Ελπίδα! Πρωινή, βλέπω!» είπε ο Άρης και κάθισε δίπλα της, χωρίς να του το προτείνει. Το χαμόγελό της όμως ήταν γι' αυτόν το πράσινο φως.

«Καλημέρα, κύριε Άρη! Δεν έχω κοιμηθεί καλά, αλλά δεν μπορούσα να μείνω άλλο στο κρεβάτι. Όταν είσαι ξαπλωμένος, νομίζω πως κουνάει περισσότερο!» απάντησε εκείνη και γύρισε προς το μέρος του. Πραγματικά χαιρόταν πολύ που τον έβλεπε.

«Θα σου ήταν δύσκολο να με φωνάζεις Άρη;» τη ρώτησε και την ίδια στιγμή έσκασε στα γέλια.

«Θα προσπαθήσω, αλλά γιατί γελάτε; Γιατί γελάς; Τι είναι τόσο αστείο;» απόρησε η Ελπίδα.

«Τίποτα, τίποτα, κάτι θυμήθηκα που μας έλεγε χθες ο καπετάνιος», απάντησε εκείνος γελώντας ακόμα.

«Γνωρίζετε, εεε... γνωρίζεις τον καπετάνιο; Πώς είναι δυνατόν;» Η έκπληξή της ήταν γνήσια. Στα μάτια του Άρη φάνηκε σαν μικρό κοριτσάκι που ανακάλυπτε τον κόσμο. Κι αυτό την έκανε ακόμα πιο αξιολάτρευτη.

«Θα σου πω. Πάω να πάρω καφέ κι έρχομαι. Θέλεις να σου φέρω κάτι; Θέλεις κάτι να φας;» είπε εκείνος και σηκώθηκε.

«Μπορώ να φάω εδώ; Δεν το ήξερα!»

Ο Άρης χαμογέλασε. «Όλο και κάτι θα βρούμε, έννοια σου. Όχι κανονικό πρωινό, αλλά ένα σάντουιτς σίγουρα. Έρχομαι!»

Η Ελπίδα τον παρατηρούσε καθώς απομακρυνόταν, όπως επίσης και όλη την ώρα που εκείνος στεκόταν στο μπαρ μέχρι ο σερβιτόρος να ετοιμάσει την παραγγελία του. Ήταν πολύ καλοστεκούμενος για την ηλικία του. Τα μαλλιά του, μαύρα και πυκνά, είχαν γκριζάρει στα πλάγια, αλλά αυτό του προσέδιδε μεγαλύτερη γοητεία. Ήταν αρκετά ψηλός και δεν είχε καθόλου κοιλιά, όπως συνήθως οι άντρες της ηλικίας του. Το καλύτερο πάνω του όμως ήταν τα μάτια του. Μαύρα και σχιστά, χαμογελούσαν ακολουθώντας τα χείλη του, κάθε φορά που εκείνα ανυψώνονταν σ' ένα χαμόγελο.

Τι θα έκανε αν τη φλέρταρε; Μπορεί να μην είχε πολλές εμπειρίες στη ζωή της, αλλά χαζή δεν ήταν. Καταλάβαινε πως το ενδιαφέρον του γι' αυτήν πρέπει να έκρυβε κάτι ερωτικό. Ποιος άντρας ασχολείται με μια γυναίκα, αν δεν αποσκοπεί κάπου αλλού; Ο Άρης, βέβαια, ήταν πολύ μεγαλύτερός της, δεν υπήρχε αμφιβολία γι' αυτό. Όχι

βέβαια σαν τον πατέρα της, αλλά σίγουρα πολύ μεγαλύτερός της. Έπρεπε να τον εμπιστευτεί; Ξαφνικά ένιωσε την ανάγκη να μάθει περισσότερα γι' αυτόν. Ίσως θα μπορούσε να τη βοηθήσει μόλις θα έφταναν στην Αυστραλία, αν ήταν κάποιος σπουδαίος. Και για να γνωρίζει τον καπετάνιο και να τρώει μαζί του, μάλλον ήταν.

Μπορεί να την ερωτευόταν στη διάρκεια του ταξιδιού και να ήθελε να την παντρευτεί, ποιος ξέρει; Ένας ώριμος άντρας ίσως να μην ήταν τόσο επικίνδυνος όσο ένας άβγαλτος νεαρός. Σκεφτόταν ότι αυτό ήταν το πεπρωμένο της τελικά, η τύχη που την περίμενε στη νέα της ζωή. Εκείνη όμως θα μπορούσε να τον δει ως σύντροφό της; Συλλογίστηκε για λίγο την προοπτική, μα δεν ήξερε να πει. Ουσιαστικά δεν ένιωθε τίποτα. Φυσικά δεν έλπιζε να ερωτευτεί· αυτό δε θα συνέβαινε ποτέ και με κανέναν. Ο έρωτας είχε αποδειχτεί πολύ κακός σύμβουλος. Ήταν η αιτία που την οδήγησε στην καταστροφή. Από δω και μπρος αλλιώς θα τα υπολόγιζε τα πράγματα. Τέλος πάντων, δεν έχανε κάτι να του δώσει μια ευκαιρία.

Μόλις κάθισε ξανά δίπλα της και της έδωσε το σάντουιτς, το οποίο και ξεκίνησε να τρώει με τρομερή λαίμαργία, τον ρώτησε αμέσως: «Λοιπόν; Από πού τον ξέρεις τον καπετάνιο;».

Στην επόμενη ώρα, ο Άρης τής διηγήθηκε σχεδόν όλη του τη ζωή. Της μίλησε για τα χρόνια που κι ο ίδιος δούλευε στα καράβια, πως ξεκίνησε νέο παιδί από την πατρίδα του την Κρήτη, ορμώμενος από τη λατρεία που είχε στη θάλασσα. Της είπε κάποια πράγματα για τον πόλεμο όσο ήταν φαντάρος στη Βόρεια Ελλάδα, της μίλησε για τη Μαρία, τη γυναίκα του, και το πώς εκείνη έφυγε από τη

ζωή νικημένη απ' τον καρκίνο, και βέβαια για τον Νικόλα, τον γιο του, το καμάρι του, και τη νέα ζωή που έχτισαν οι δυο τους στην Αυστραλία.

Η Ελπίδα δε χόρταινε να τον ακούει. Ενώ αρχικά είχε στο μυαλό της να κατεβεί στην τραπεζαρία να ψάξει για τη Λυδία, που σίγουρα θα είχε πια σηκωθεί, απορροφήθηκε από την κουβέντα τους κι ούτε κατάλαβε πώς πέρασε η ώρα.

«Και γιατί είχες γυρίσει στην Ελλάδα;» Οι ερωτήσεις της διαδέχονταν η μια την άλλη.

«Για δουλειές κυρίως, αλλά και για να δω κάποιους συγγενείς. Πηγαίνω συχνά, τουλάχιστον μία φορά τον χρόνο. Εξάλλου ως πρώην ναυτικός έχω μειωμένο εισιτήριο!» αστειεύτηκε εκείνος.

«Ναι, καλά! Δε φαίνεται να έχεις ανάγκη, οικονομικά εννοώ. Εγώ στη θέση σου θα ταξίδευα με αεροπλάνο. Και στη θέση μου δηλαδή με αεροπλάνο θα ταξίδευα, αλλά δεν είχα τα χρήματα».

«Όχι, μην το λες. Το απολαμβάνω το ταξίδι με το καράβι. Το να ταξιδέψω με αεροπλάνο το θεωρώ άσκοπη σπατάλη. Αρκετά όμως με τα δικά μου, μικρή! Πες μου για σένα!»

Η Ελπίδα ξεροκατάπιε. Ίδρωσε ξαφνικά, κι ας φυσούσε έντονα τη στιγμή εκείνη.

«Τι θες να μάθεις;» ρώτησε για να κερδίσει χρόνο.

«Από πού είσαι, πόσων χρόνων είσαι, πού πηγαίνεις κι αν πράγματι έχεις τους δικούς σου εδώ ή μου είπες ψέματα χθες!»

Δεν τη μάλωνα, μα εκείνη έτσι ένιωσε. Κι ένιωσε ακόμα πιο άσχημα αναλογιζόμενη πως έπρεπε να πει κι άλ-

λα ψέματα. Γιατί την αλήθεια δε γινόταν να την παραδεχτεί. Με τίποτα.

«Είμαι από ένα χωριό της Ξάνθης. Εκεί μεγάλωσα με τους γονείς μου, που ήταν αγρότες, και τη μικρότερη αδελφή μου, τη Μελίνα. Τώρα εκείνη είναι δεκαοχτώ χρόνων κι εγώ είκοσι τρία. Όταν ήμουν δεκατριών, η μητέρα μου έπαθε αλλεργία από τσίμπημα εντόμου στο χωράφι και πέθανε. Τότε μας πήρε ο πατέρας μου και πήγαμε στην Καβάλα, όπου άνοιξε ταβέρνα. Δούλευα κι εγώ εκεί, μέχρι... μέχρι τώρα. Το σχολείο το τελείωσα μα δε σπούδασα για να μείνω κοντά του να τον βοηθάω. Η αδελφή μου όμως θα σπουδάσει νοσοκόμα, μου το υποσχέθηκε! Τώρα πάνε καλά οι δουλειές κι έχει και προσωπικό στο μαγαζί, άρα δεν τη χρειάζεται. Ε, κι εγώ δεν είχα τίποτα να κάνω εκεί κι αποφάσισα να φύγω. Έχουμε συγγενείς στην Αυστραλία που με κάλεσαν. Έχουν κι αυτοί ταβέρνα, θα δουλέψω εκεί. Κι όπως κατάλαβες, μόνη μου ταξιδεύω...»

«Το κατάλαβα και μην αισθάνεσαι άσχημα για το ψέμα σου. Πολύ καλά έκανες, δεν πρέπει να εμπιστευέσαι τον καθένα. Όμως για στάσου... Έφυγες από την ταβέρνα του πατέρα σου για να πας να δουλέψεις σε ταβέρνα στην Αυστραλία; Τι λογική έχει όλο αυτό;»

Η Ελπίδα στριφογύρισε στο κάθισμά της. Δίκιο είχε ο Άρης, δεν ακουγόταν καθόλου λογικό. Κάτι άλλο έπρεπε να βρει να πει, τι όμως; Βλαστήμησε μέσα της που δεν είχε σκεφτεί τόσες μέρες μια πιστευτή ιστορία να λέει σε όσους θα γνώριζε στο πλοίο. Οι συγγενείς του Πάνου, βλέπεις, γνώριζαν την αλήθεια κι είχε επαναπαυτεί σ' αυτό. Μα κι εκείνη δε φανταζόταν ότι θα έπιανε φιλίες, και μάλιστα τόσο σύντομα. Τι να του έλεγε τώρα;

«Εδώ είσαι, βρε Ελπίδα, κι έφαγα τον κόσμο!» Η φωνή της Λυδίας ήρθε σαν από μηχανής θεός. Πετάχτηκε στη στιγμή και την αγκάλιασε, νιώθοντας ευγνωμοσύνη κι ανακούφιση ταυτόχρονα.

Τους σύστησε κι αμέσως του ζήτησε συγγνώμη που έπρεπε να τον αφήσει για να πάνε με τη Λυδία για το μάθημά τους. Η φίλη της κοιτούσε παραξενεμένη πότε αυτήν και πότε τον Άρη, μην ξέροντας τι να υποθέσει. Όταν απομακρύνθηκαν αρκετά, φυσικά τη ρώτησε ποιος ήταν αυτός.

«Πάμε, θα σ' τα πω! Έχουμε πολλά να πούμε! Η μέγαιρα πού είναι;» ρώτησε η Ελπίδα λαχανιασμένη από τη ζέστη και το γρήγορο βάδισμά της.

«Στη λέσχη, χαρτοπαίζει ήδη! Πρώτα πήγαμε στην τραπεζαρία, έφαγε τον περίδρομο, και μετά πήγε κατευθείαν εκεί. Ευτυχώς με άφησε να ψάξω να σε βρω, μάλλον σε συμπάθησε και δεν έχει αντίρρηση να κάνουμε παρέα. Πρέπει να πάμε από κει να της πω ότι σε βρήκα. Σου έχω καλά νέα όμως· εμείς δε θα καθίσουμε μαζί της, θα πάμε στη βιβλιοθήκη. Ρώτησα έναν αξιωματικό, εκεί μπορούμε να κάνουμε μάθημα! Το ήξερες ότι υπάρχει βιβλιοθήκη στο πλοίο; Κι εκεί όπου παίζει χαρτιά η χοντρή έχει και πινακ πονγκ κι ένα σωρό άλλα παιχνίδια! Να, από δω είναι, δίπλα στην τραπεζαρία. Μα στάσου, γιατί τρέχεις έτσι; Ποιος μας κυνηγάει;» ρώτησε η Λυδία που είχε λαχανιάσει ακόμα περισσότερο, αφού μιλούσε όλη αυτή την ώρα.

Η αλήθεια, σκέφτηκε η Ελπίδα, μα δεν το ξεστόμισε.

Πειραιάς 1967. Το πλοίο *Ελπίς* σαλπάρει για Αυστραλία, μεταφέροντας εκατοντάδες διαφορετικούς ανθρώπους με μια κοινή ελπίδα: μια καλύτερη ζωή. Ανάμεσά τους και η Ελπίδα, που ταξιδεύει με πλαστή ταυτότητα, κουβαλώντας μαζί της το φρικτό μυστικό της. Ένας ώριμος επιχειρηματίας, πρώην ναυτικός, ο γοητευτικός γιατρός του πλοίου, μια απελπισμένη γυναίκα που αναζητά το παιδί της στη μακρινή ήπειρο, μια νεαρή κοπέλα που πηγαίνει στην Αυστραλία να παντρευτεί χωρίς τη θέλησή της είναι μερικά από τα πρόσωπα που θα γνωρίσει κατά τη διάρκεια αυτού του ταξιδιού και που θα σημαδέψουν τη ζωή της για πάντα.

Άραγε θα καταφέρει να φτάσει στο λιμάνι της λύτρωσης και της ευτυχίας ύστερα από τριάντα ολόκληρες μέρες μέσα σ' αυτό το πλοίο; Διασχίζοντας ωκεανούς, γνωρίζοντας για πρώτη φορά εξωτικά μέρη και άγνωστους πολιτισμούς, θα καταφέρει να απαλλαγεί από όσα την κρατούν δέσμια στο σκοτεινό παρελθόν της;

**Θα το ανακαλύψετε σαλπάροντας μαζί με την Ελπίδα
στο συναρπαστικό της ταξίδι...**

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΜ. 17688

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η